

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVIII. évfolyam

2024. Szent Mihály napja

Ima

Jézus, örök főpap!
Tartsd meg papjaidat
legszentebb Szíved oltalmában,
ahol senki sem árthat nekik!
Őrizd meg szeplőtelenül fölkent kezüket,
melyekkel naponta érintik szent testedet!
Őrizd meg tisztán ajkukat,
mellyel kimondják az átváltozás szavait!
Őrizd meg tisztán és minden földi
érdektől mentesen szívüket,
melyeket dicsőséges papságod
magasztos pecsétje ékesít!
Növeld bennük
az irántad való szeretetet és hűséget,
mentsd meg őket a világ mótelyétől!
A kenyér és bor átváltoztatásának
hatalmával együtt add meg nekik
a lelkeket átváltoztató erőt is!
Áldd meg munkájukat bő természessal
és ajándékozd nekik egykor
az örök élet koronáját!
Ámen.

(Lisieux-i Szent Teréz imája a papokért)

Beköszöntő

Te hiszel a csodákban, kedves Olvasó? A természetfölöttiben, a tudományosan megmagyarázhatatlanban? Az Exodus közösségben a szemem előtt gyógyulnak meg életek, változnak meg sorsok. Vannak olyan férfitársaim, akik annyira megváltoztak fél éven belül, mintha kicserélték volna őket. Ez vajon csoda?

Olyan emberek, akikről az orvosok már lemondtak, az imádság hatására meggyógyulnak. Pont lapunk előző, úrnapi számában olvashattatok egy ilyen esetről. Ez vajon csoda?

Ha hiszek benne, akkor igen, ezek csodák. Ha nem akarok hinni benne, akkor biztosan találok rá valami más magyarázatot. Vagy talán hiszek én a csodákban úgy általában, hiszen jó katolikus vagyok, de azt azért nem hiszem, hogy velem is történhet ilyen?

Tapasztalataim szerint a világ legkeményebb és legnehezebben alakítható anyaga nem a gyémánt, vagy a vídiá, hanem az emberi szív. Mit kell mutatnia az Istennek, hogy észrevegyem őt az életemben? Mit kell produkálnia ahhoz, hogy megtérjek és higgyek benne?

Kedves Olvasó, ha hittel olvasod, ebben a számban is találkozhatasz apró csodákkal. Ha veszed a bátorságot, hogy higgy benne, a Te életedben is történhetnek csodák.

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Kapuk, nyíljatok meg!

Henrik atya

6

Szólt az Úr

Szóts Miklós

8

Dialízisen (διάλυσις)

avagy Medugorjében csendes böjtös
lelkigyakorlaton

Riszterer Zsuzsanna

10

Nyitott egyházzól álmodom

Szóts Miklós

14

Álmom az Éneklő Egyházzól

Vas Gabesz

17

Adj nekünk éber szívet, Urunk!

Maráz Kristóf

20

A szellő

Medgyessy Ferenc

22

Miért vagyok katolikus?

Medgyessy Ferenc

24

Döntéseink

Molnár Cecília

26

Elveszve

Bene Lajos

30

Búcsúk kézikönyve, melléklet

Rédey-Keresztény János

31

Zsoltár lelkigyakorlatra

Rédey-Keresztény János

32

A „kórusvezető”

Kiss István

36

Albert Herceg Díj

Kiss Gábor, Kiss István

- 38** **Gábor**
Fejes Imre
- 40** **Búcsú Sümegh Lászlótól**
Kiss Gábor
- 43** **Katalinpusztai élményeink**
Schwarczkopf Bálint
- 46** **A Szentlélek szele fújta
Kelenvölgyben**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)
- 48** **Jelek és csodák Csupakon
Beszélgetés Móder Attilával, a tábor
főszervezőjével**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)
- 52** **Ministráns tábor Siófokon**
Schwarczkopf Bálint
- 54** **Lélekemelő találkozás**
A XIII. Nemzetközi Ministráns Zarándoklat
Gaál Bendegúz
- 56** **Meghívó**
Zoli atya
- 58** **Nagy táborunk**
Doroszlai Bernadett
- 60** **Csillagtábor 2024**
Dudás-Kass Kincső
- 63** **Erdélyi utunk**
Sükösd Abigél
- 66** **Erdei iskola Budaörsön**
Kapros Blanka
- 68** **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya
- 70** **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és
Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.catholic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldal
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában
található

Borítókép:

Szent Mihály arkangyal, a város védőszentjének bronzszobra, a kijevi Szent Volodimir-dombon található aranykupolás Szent Mihály-székesegyház előtt álló, 2020-ban átadott szökőkút szobrának részlete.

Következő lapszámunkba
2024. november 24-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazi.kozsegilevel@gmail.com
címmre.

Kapuk, nyíljatok meg!

Ezekkel a szavakkal kiált fel a Ezsoltáros, és felszólítja az örök ajtókat, hogy engedjék meg, hogy bevonulhasson az Úr, a dicsőség Királya. Talán nem mindenki fogadja ilyen lelkesedéssel az iskola kapuinak megnyílását, de mindannyian érezzük, hogy amikor előttünk egy kapu vagy egy ajtó feltárul, akkor valami titokzatosban és újszerűben lehet részünk. Az ajtó teret nyit számunkra a még tőlünk elzárt, ismeretlen világ felé. Azt is ismerjük, milyen frusztráció és tehetetlenség tölt el minket, amikor az orrunk előtt becsukódik egy ajtó, ami előtte pár másodperccel

még nyitva állt. Így alakul ki bennünk sokszor a kapuzárási pánik, mely nem pusztán a fizikai, hanem lelki értelemben vett kapukra is vonatkozik. Nem szeretnénk lemaradni semmi jóról.

Ezeket a gondolatokat nem pusztán a szeptemberi iskolakezdés ihlette bennem, hanem sokkal inkább annak a másik, jelenleg még bezárt kapunak a jövődóbeli feltárulása, amit Ferenc pápa idén, december 24-én fog majd megnyitni a Szent Péter-bazilikában, és amelynek a megnyitása a jubileumi szentévnék a kezdetét jelenti, mely 2026. január 6-ig fog tartani.

Mit is jelent ez a jubileum? A Magyar Katolikus Lexikon szerint: „szent év: a kegyelem különleges ideje, mely az üdvtörténet nagy évfordulóihoz kötődik, s a bűnbocsánat és a bűnökért járó ideigtartó büntetés elengedésének éve.” A teljesség igénye nélkül most csak arra irányítanám figyelmeteket, hogy

szó szerint a kapuban áll az Úr kegyelmi esztendeje, amelyet az ajtónkban álló és kopogtató Úr hoz el nekünk.

Amint egykor Jézus nyilvános működése kezdetén a názáreti zsinagógában meghirdette az „örömhírt a szegényeknek, a foglyoknak a szabadságot, a vakoknak a látást”, úgy akar most minket is igazán boldoggá, szabaddá, és látóvá tenni. Erre az alkalomra lélekben készülnünk kell, nehogy a végén érjen utol bennünket az az idegörlő kapuzárás pánik, amiről maga Jézus is példálózott több ízben. „Uram, Uram, nyiss ajtót nekünk!” – kiáltottak a későn jött szüzek idegesen zörgetve az előttük bezárult ajtónál. Jóllehet a példázat mintha azt sugallná, hogy az Úr zárta be orruk előtt az ajtót, inkább arról van szó, hogy a nekik felkínált kegyelmi idővel nem éltek, így önmagukra csapták a jövőre nyíló ajtót.

Aki pedig elmerül a hasznosnak tűnő jelenben, az nem képes befogadni a jövő kimondhatatlan gazdagságát.

Ezért a nyílt kapu a reménység képe is. Nem véletlenül a szentév mottója is ez: „a reménység zarándokai” vagyunk. A keresztény ember nem lehet sem pesszimista, sem naivan álmodozó optimista. A keresztény remény a realizmus talaján állva tág szemmel és nyílt szívvel fogadja az érkező Urat. Ennek a nagyszerű lelki találkozásnak nézünk elébe, melynek nyitánya ez év karácsonya lesz.

Most még csak az új tanév és az iskola kapui nyílnak meg, de már lélekben szeretnénk begyakorolni azt, hogyan álljunk majd a szentévi kapu elé, hogyan menjünk ennek a kegyelmi évnél elébe, illetve hogyan akarunk majd azelőtt a nagy Kapu előtt megállni, amin életünk végén majd bevezet minket a dicsőség Királya.

Arra hív Anyaszentegyházunk, és arra hívlak meg én is Titeket, hogy éljünk egyre gyakrabban a kegyelem adta lehetőségekkel ebben a tanévben: a szentgyónással, szentáldozással, életünk rendezésének őszinte vágyával, hogy amikor Ő kopogtat, reménységgel és örömmel át tudjuk lépni a boldogság kapuját. Lassan nyílik az ajtó, gyertek, lépjünk át rajta!

Szeretettel:

Henrik atya

Szólt az Úr

Nem is olyan rég Henrik atya egyik szentbeszéde hatására végignézttem életemen, miért kellene hálát adnom az Úrnak. Meglepetésemre sok „szerencsés véletlent” találtam, amelyek segítettek. De volt egy alkalom, amelyet nem lehetett szerencsés véletlennek tulajdonítani, hanem nyilvánvalóan az Úr szólt hozzám.

Hosszú és bonyolult történet, megpróbálom a lehető legrövidebbre fogni. A hatvanas évek elején jártam egyetemre. Szabó József jezsuita atya, aki '49-ig a műszaki egyetem káplánja volt, akkor is foglalkozott az egyetem hallgatóival, természetesen nem hivatalosan, de nem is nagy titokban. Számos professzor támogatta. Én is jártam hozzá.

1963 nyarán barátommal Lengyelországot jártuk be autóstoppal – ez volt akkor a fiatalság „kalandja”. Épp a szorgalmi időszak elejére értünk haza, s egy ideig nem is kerestem fel József atyát. Egyszer rendőr jelent meg nálunk, nekem hozott idézést, hogy saját ügyemben adott időpontra menjek be a rendőrségre. Én vigyorogtam, hiszen „nekem nincs ügyem”. Édesanyám azonban pánikba esett, s elrohant káplánunkhoz, aki velünk foglalkozott. Megtudta, hogy József atyát letartóztatták, hat évre elítélték államellenes szervezkedésért, és homoszexuális viszonyért.

A kihallgatásom arról szólt, hogy miért nem jelentettem az „államellenes szervezkedést”. Erre én: nem tudtam ilyenről, ennek semmi jelét nem éreztem. Hosszabb idő után nekem szegezték a kérdést: ha ilyen tudomásomra jut, jelenteném-e. Mivel tudtam, hogy ezt akkor törvény írja elő, igennel válaszoltam. Erre elővettek egy iratot, amiben ezt vállalom, és aláírtatták velem.

Megkönnyebbülve, hogy szabadulok, aláírtam; nem is törődtem azzal, hogy egy álnevet adtak benne, amelyen jelentenem kell, s hogy egy találkozót tűztek ki a Kárpátiában a következő hétre. Ott nagy komolyan azt a feladatot tűzték ki nekem, hogy keressem fel káplánunkat, s mondjam azt, hogy önvédelmi csoportot kellene szerveznie, mert huligánok zaklatják a misére menő idős asszonyokat. Jellemző rám, hogy nem az döbrent meg, hogy mibe keveredtem, hanem az, hogy ezek hülyék. Ha ilyet mondanék Géza atyának, rögtön tudná, honnan fúj a szél, hiszen ismer engem. Szerencsére ezt nem fejtettem ki. Hosszabb ideig, több találkozón keresztül kíséreltek meg rávenni ilyesmire, de egy idő múlva belátták, hogy a „klerikális reakció” elleni harcra nem vagyok felhasználható. Ekkor váltottak, egy másik tartótisztet rendeltek mellém, s feladatom az egyetemi dolgokról való beszámolás lett volna. Ekkor elsötétült előttem a világ, és tüzes betűkkel egy feliratot láttam:

„Semmilyen jelentést nem adhatsz le!”

Utólag úgy értékelem, hogy nagyon fontos figyelmeztetés volt. Ugyanis arra képtelen voltam, hogy papokat provokáljak, de „ártatlan” jelentéseket adni? Most végiggondolva persze látom a csapdát: akármit is adok le, nem tudhatom, mire használhatják. Sőt, ha bármit „jelentek”, zsarolható leszek, s nem tudhatom, milyen mélyre süllyedek. (Lásd Eszterházy Péter könyvét édesapja ügynöki működéséről.)

Ettől a csapdától megmentett a figyelmeztetés. Utólag visszagondolva szinte hihetetlen volt a hatása. Egyszerűen az a lehetőség, hogy bármiben engedjek a nyomásnak, eszembe sem jutott. Olyan természetes volt ellenállásom, mint a lélegzés. Később református testvéreiktől sokszor hallottam az általuk gyakran emlegetett ellenállhatatlan kegyelemről, amely nekem, katolikus neveltetésűnek idegen volt. De most biztos vagyok, hogy a figyelmeztetéssel ellenállhatatlan kegyelemben részesültem.

* * *

Mint a bevezetőben mondtam, számos szerencsés véletlenülben fellelhetem az Úr segítségét. Érdekes, hogy akárhányszor kimentett a vízbe fulladásból, nem helyezett a partra, hanem engedett továbbra is a vízen járni.

Szóts Miklós

Dialízisen (διάλυσις)

avagy Međugorjéban csendes-böjtös
lelkigyakorlaton

*Mottó: amíg az egészségügyben egy
szívműtét néhány órán át tart, addig
a beteg szívben a lelki beavatkozás
egy egész életen át.*

Először vettem részt ilyen jellegű és intenzitású lelkigyakorlaton. A meghívottak belső nyugalmaival és várakozásával indultam neki. Úgy éreztem, életem, hitem, szolgálataim (talán néha sok is) mind rendben vannak és most lelki töltődésre indulok. Nyitott szívvel és pár megfogalmazott kérdéssel készültem magamban, de nem voltak elvárásaim, hogy mit kapok. Tudtam, hogyha elindulok a zarándokok útján, akkor majd minden a megfelelő időben, úgy és akkor fog történni, ahogy nekem a legjobb.

Első nap, kenyér-víz, böjtös étkezés. A szervező kérte, hogy tartsuk a szilenciumot mostantól.

Nem ismertem senkit a résztvevők közül. Leültem velük egy asztalhoz és szemléltem az arcokat. Ki lehet? Milyen a mosolya? Mintha egy idegekkel teli némafilmbe csöppentem volna. „*Ahogy az Úr meghagyta számmunkra, a kenyeret egyétek, a vizet igyátok. Most ezzel a gondolattal törjétek a kenyeret és falatonként éljétek meg a MOST-ban a Lélek vezetését*” – mondta Andrea. Az éjszakai pihenéstől energikusabb voltam. A szemem, mint egy elszabadult szkennelő gép, pásztázott mindent. Kiehezetten állította rá a fókuszt minden mozdulatra. Hiába kerestem a „reset” gombot, mert akartam nagyon, hogy mindent

jól csináljak, de nem működött. Mosolyogtam magamon és elfogadtam békében, hogy ez most nekem bizony nem megy. Elengedtem a teljesítményből fakadó küzdelmemet, hogy kontroll alá vessem a testem minden rezdülését, helyette azt mondtam magamban: „*Jézus, mit mutatnál most nekem? Csendesítsd le a bennem dúló vihart! Veled akarok lenni!*” Megmutatta. Minden mozdulat, gesztus, mimika, amit láttam a másikonban, más minőséggel volt már jelen. Megszerettem ismeretlenül is mindegyiküket. Szépek voltak. Örömmel teli szívvel mosolyogtam rájuk. Krisztusban testvéreim voltak.

Másnap is megisméltődött ez a folyamat. Halkan a háttérben gregorián zene szólt. Elakadt. Újra és újra és újra ugyanazt az 5-6 hangot hallottam. Zavart, nyugtalaná tette, a nehezen megteremtett békém elillanni látszott. Felsőhajtottam, hogy „*Uram, most mit üzensz ezzel? Nyisd meg a szívem, hogy lássak!*” Ekkor a hibás zenefoszlány megváltozott, már nem zavart. Barátságossá tette, hogy kiszámíthatóan mindig ugyanott döccent az elakadt hang. Már nem hibának hallottam, hanem egy új dallammá állt így össze, ami szinte harmonikusnak tűnt. Beépült a háttérbe, és minden békés lett újra. Széliden, újra megnyugodva vettem a levegőt, mikor fájdalomosan belém nyilallt: „*ebben változz!*”

Rögtön tudtam, mit jelent.

Tudtam, mi az üzenet tartalma. Abban a pillanatban láttam magam, ahogy Isten szeretetével megmutatja az új utat, amit kértem.

Egy új utat, ahol nyugtalan „*Márta szívem engedem máriássá válni*” (Lk 10,38-42). Egy új utat, ahol a talentumaimmal nem elégszem meg. Nem pihenek el a jól elvégzett szolgálat légkondicionált sátrában, hanem felveszem a keresztem, és új földbe elrejtett kincseket megyek keresni (Mt 13,44-46). Keresni, de úgy, mint Mária, aki „*leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.*” A lelkigyakorlat további napjaiban így is tettem. Lehetőségem volt folyamatos szentségimádáson részt venni a helyi kápolnában. A szentmisék, a közös rózsafüzérek, a Marinko atya által tartott előadások gondolataival töltkezve itt töltöttem a szabad óráim nagy részét, Jézussal.

Hálával van tele a szívem. Úgy éltem meg ezt a záródoxot, mint egy dialízist. Tudom, hogy sajnos nem vagyok immunizálva az ellenség hatalma ellen, (Jn 10,10) de hiszem, hogy Jézus a Szabadító, a Gyógyító, életünk Forrása és ebbe a szőlőmunkás kertbe vagyok én is meghívva, hogy szolgáljak (Lk 4,18-19) és én IGENT mondok, Uram.

Riszterer Zsuzsanna

Örömmel - Előre

Álmunk az egyház jövőjéről

Nyitott egyházzról álmodom

Mikor a rovatot bejelentő írásra készültem, s próbáltam magamban megfogalmazni, mit akarok, belém nyílt egy kérdés: és te milyen egyházzól álmodz? És rögtön a válasz is: NYITOTT egyházzól álmodom.

Igen, NYITOTT egyházzól álmodom. F fiatal koromban, amikor ismerkedtem a hittel, egy zárt egyházzban éltem; szerencsére a II. Vatikáni Zsinat ajtókat nyitott.

Belülről nyitott egyházzról is álmodom. Régen az egyház szinte két részre bomlott: felszentelt papokra, és a laikusokra. Legalábbis így éreztük. Sokan (vallásosak is) az egyház alatt a papságot értették. Szerencsére ez megváltozott, ma már tudjuk, hogy mindnyájan együtt alkotjuk Krisztus misztikus testét. Ezt a nyitottságot szolgálja az állandó diakónusok szentelése, már több egyházzmegyében avatnak akolitusokat és lektorokat is. Elindult a nyitás a nők irányába is, egyre több nő kap jelentős egyházz hivatalt, például Nathalie Becquart a Püspöki Szinódus altitkára. Ferenc pápa már megváltoztatta a törvényt, már nő is avatható akolitusnak vagy lektornak. Sajnos hazánkban – tudtommal – csak egy egyházzmegyében került erre sor. S van egy merész álmom: nők is szentelhetők legyenek állandó diakónusnak. Hiszen a diakónus legtöbb teendőjét ma is végezhetik nők, mint lelkipásztori kiségitők. Tudok olyan egyházzközségről, ahol a paphiány miatt nők tartottak igeliturgiát. Amit nők nem tehetnek meg, az a mise során való segítség: a bárány lakomájának elkészítésénél való segítség, és a szent edények utána való tisztítása. Pedig ez tipikus női munka.

Szerencsére egyházzközségünk nyitott. Nagyon örültem, amikor Mickót meglátam az oltárnál és áldoztatásnál. Aminek most nagyon örülök, hogy megtanultuk református testvéreinktől a tanúságtétel fontosságát. Az idei nagyheti lelki napon elhangzó tanúságtételek nagyon megfogtak, és örülök, hogy megjelenésükkel az Egyházzközségi Levélben tanúságtétel rovat indult.

Álmunk az egyház jövőjéről

Kívülről nyitott egyháZRól is álmodom. Ebben is a II. Vatikáni Zsinat nyitott ajtót, és azóta – hála az Úrnak – a pápák egyre inkább tárják az ajtókat.

„*Ti vagytok a föld sója*” (Mt 5,13), mondja Jézus. Ezt ránk, az egyház tagjaira érti. A só az ételben nem gyűlhet össze egy csomóba, egyenletesen el kell vegyűlnie benne – akkor adja meg az ízt. Tehát nekünk is át kell hatni a világot, nem szabad bezárkóznunk.

Ferenc pápa mondta, hogy Jézus ki akar lépni az egyházból. S hadd idézzek az *Evangelii Gaudium* című apostoli buzdításából:

„...szívesebben látok egy olyan Egyházat, amelyet baleset ért, amely megsebesült és bepiszkolódott, miközben kiment az utcákra, mint egy olyan Egyházat, amely belebetegedett a zártságba és a kényelembe, mert a saját biztonságához ragaszkodott.”

Igen, a misszió. Most nem arra gondolok, hogy az erre hivatott testvérek más vallású közösségekben hirdetik Jézust. Persze ezt is nyitottan kell tenni, ahogy kezdetben a jezsuiták Kínában – de most számunkra fontosabb az, ami ránk tartozik: a nem hívó testvéreink felé való nyitás. Sajnos semmi fontosat, használhatót nem tudok mondani – nem tudom, hogyan kellene csinálnom.

Amit viszont tudok, és gyakoroltam: a testvéregyházak iránti nyíltság. Fiatal koromban a gyónási kalauzban a bűnök közt szerepelt a más felekezetek istentiszteletén való részvétel. Már akkor is zavart ez. Természetesen nálunk a vallásellenes rendszer, ahogy lehetett, gátolta a II. Vatikáni Zsinat nyitott szellemének beáramlását. A bezártság érzéséből a hetvenes években szabadultam meg, amikor hosszabb ideig Nagy-Britanniában voltam. Az ökumenikus imahétén – amiről addig nem is hallottam – a metodista lelkész örömmel újságolta a szószékről, hogy katolikus hívőkkel beszélgetve a mi Szent Szívtiszteletünkben ugyanazt leltem meg, amit az

általuk gyakorolt Jézus Szent Vére-tiszteletben. Milyen nagyszerű ember a helyi katolikus plébános, mondta nekem az anglikán parókus.

Aztán lassan nálunk is olvadt a helyzet. Először az ortodox templomba ment el érsekünk az ökumenikus imahéten, majd egyre inkább megnyíltak egymás felé a keresztény egyházak. Már írtam arról, hogyan alakult meg az az ökumenikus közösség, amelynek tagja voltam. A szervező először a hivatalhoz, a Pázmány és a Károli vezetőihez fordult, de elutasították. Aztán a református levelező szakos hallgatókkal összefogva megalakultunk, évekig rendszeresen beszéltünk hitünkről, az ellentétekről is. Megismertük egymást, és szeretetközösségé váltunk.

A 70 éves Jávorka Lajos atya Rómából visszatérve Kunszentmiklóásra került. Itt három katolikus, három református, három pünkösdi lelkész szolgál. Együttműködésükről így beszél¹:

„Minden hónapban összegyűlünk mindahányan egy-egy hosszú estére, hogy együtt olvassuk a Szentírást, imádkozzunk és beszélgessünk a lelkipásztori gondokról, bajokról. Azzal szembesültünk például, hogy két hét alatt három öngyilkosság is történt itt. Egy komoly töprengés indult el köztünk az okokat keresve. Egyikünk egyszer csak Jézust idézte: „Ezt a fajtát csak imádsággal és böjttel lehet kiűzni.” Kiválasztottunk tehát egy közös imánapot, valamint egy böjti napot. Azóta legtöbbünk minden hónapban megtartja ezt.”

Igen, én ilyen egyházzról álmodom. És ilyen albertfalvai közösségről álmodom.

Szóts Miklós

¹ Új Ember, 2023. július 23.

Álmodom az Éneklő Egyházzal

A mikor Bálint az ő jól ismert, csintalan mosolyával az arcán megkérdezte tőlem, szeretnék-e írni az albertfalvi közösség kapcsán bennem lévő álmaimról, szerintem biztos volt benne, hogy igent fogok mondani, hiszen korábbi együttműködéseinkből nagyon jól tudta, számom az álom él bennem.

Nem kellett sokat gondolkodnom, álmaim közül melyiket válasszam, melyik lesz az, amit szeretnék megosztani Veletek. Leghőbb vágyam, hogy Albertfalva közössége a szó legszorosabb értelmében, amint azt egyházunk dalos gyűjteményének címe is üzeni: „ÉNEKLŐ EGYHÁZ”-zá váljak.

Szent Ágostonnak tulajdonítják a már szinte elcsépeltnek számító mondatot: „*qui bene cantat bis orat*” vagyis aki (jól) énekel, kétszeresen imádkozik. Amikor 2014-ben elindítottuk a gitáros kórust, elgondolkodtam azon, hogy mi legyen az a vízió, amit a kórus szolgálatával el szeretnénk érní. Nem írtam le akkor, de magamban megfogalmaztam:

*„A szentháromságos egy Istentől kapott talentumainkat kamatoztatva, a tőlünk telhető legodaadóbb szolgálattal **vezessük** a hívő közösség énekét a legszentebb liturgiában, ahol Jézussal, a mi szeretett mesterünkkel találkozunk.”*

Ebből a mondatból a „vezessük” szót szeretném kiemelni. A 10.00 órai szentmisék előtt azon lelkes testvérek, akik legalább 10 perccel a kezdés előtt megérkeznek, sokszor meghallgathatják tőlem (szegények), hogy mi is a gitáros kórus szerepe, küldetése. Annak érdekében, hogy ne előadás legyen a szolgálat, hanem ténylegesen a közös éneklés vezetése valósuljon meg a kórus által, igyekszünk megtanítani a gitáros dalokat a közösségnek, és buzdítani magunkat, hogy együtt énekelve megtapasztalassuk az éneklés közösségformáló és gyógyító erejét. Változó lelkesedéssel és eredményességgel, de kitaratóak vagyunk ebben az elhatározásunkban, és nagyon-nagyon szeret-

nénk, ha minél több testvér tudná énekével gazdagítani a többiekét.

Hálásan köszönöm a gitáros kórusban szolgáló testvéreimnek, hogy a Veletek való éneklés, zenélés során mindvégig megélhetem a közös imádság megtartó és felemelő erejét.

Véleményem szerint mindegy, hogy gregoriánt, orgonás vagy gitáros dalokat énekelve, esetleg a klasszikus kórus szolgálatával, a csodaszép harmóniákat hallgatva emeljük a szívünket Urunkhoz. A fontos, hogy részt vegyünk, akarjunk részt venni a közös dicsőítésben, hiszen ezzel is imádkozunk, kifejezzük szeretetünket üdvözítő Istenünknek.

Nagy élmény számomra, amikor az orgonás miséken kántorainkkal együtt vagy az ünnepi miséken a klasszikus kórus szolgálatában énekelhetek a karzaton, akiknek itt szeretném megköszönni a magas színvonalú és odaadó szolgálatukat. Hatalmas azonban a kontraszt, amikor az áldozáshoz főnről elindulva, az együtt éneklés öröméből kiszakadva, egy csöndes templomtérbe érkezem, ahol az áldozók sorában haladva Jézus felé sokszor elbizonytalanodom, hogy éneklésemmel (imámmal) nem zavarom-e a csöndben lévő testvéreimet.

Sokat elmélkedtem azon, hogy amikor Jézus testét az áldozásban magamhoz veszem, mi volna a

legméltóbb imádság, amit mondhatok, míg nem egy alkalommal a Szentlélek – biztos vagyok benne, hogy Ő volt – rádöbbenett arra, hogy áldozás alatt folyamatosan imádságok, a Lélek által sugalmazott szent énekek szólnak, amikbe bekapcsolódva tudom a legméltóbb módon kifejezni szeretetemet a hozzám érkezett Jézusnak. Azóta áldozás alatt, amíg szól az ének, nem csöndben, hanem a testvérekkel együtt énekelve, nemcsak kétszeresen, hanem sokszorosan imádkozom.

Nincs annál gazdagítóbbról, mint amikor a mi kis földi közösségünk örömmel

zúgó vagy csöndes, elmélyült éneke emeli fel lelkünket a szentek közösségéhez, akik a szentmisében velünk együtt énekelnek és dicsőítik az Istent. Milyen klassz lenne, ha ez az álmom Albertfalván valósággá válna!

Jézus lelkesítő igéjével zárom álmodozásomat: *„Azért jöttem, hogy tüzet gyűjtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon.”*

Ezt a lángra lobbant tüzet szeretném tovább adni következő „álomittas” testvéremnek, Miks Iminek, akiről úgy gondolom, hogy álmai megosztásával gazdagíthatja közösségünket.

Vas Gabesz

Kép: L'Osservatore Romano

Adj nekünk éber szívet, Urunk!

Napjainkban szinte mindennaposá váltak a sajtóban az Európa múltját, jelenét és jövőjét firtató cikkek, ennek apropóján úgy gondolom, hogy érdemes és tanulságos fel-eleveníteni néhai Szentatyánk, XVI. Benedek pápa 2011 szeptemberében a német Bundestag előtt mondott beszédét.

Benedek pápa felszólalásának alap-gondolatát Salamon király Istenhez intézett kérése adja. Amikor az Úr megkérdezte az ifjú Salamon királytól, hogy mit adjon neki, a fiatal uralkodó így felelt: „Adj hát szolgáltnak éber szívet, hogy meg tudja különböztetni a jót meg a rosszat.”¹ A pápa ebben az igaz politikus kérését látja,

aki nem azt keresi, hogy miképpen lehet sikeres, hogy miképpen gazdagodhat meg a lehető leghamarabb, hanem hogy miképpen keresheti és szolgálhatja az igazságot, ezzel megteremtve a békét, hiszen ahogy Szent Ágoston mondta „*Igazság híján, mik egyebek az államok, mint nagy rablóbandák?*”²

A néhai Szentatya szerint korunkban kiemelten fontos, hogy az igazságos törvények kordában tudják tartani a hatalmat, hiszen ma már az emberiség képes felrobbantani önmagát, embert és állatot klónozni, ha akarja, akár teljesen új embert előállítani. A demokrácia általános alapelve a többség akaratának elve, ez általában elégséges mércének bizonyul, azonban az ember méltóságát és életét érintő kérdésekben a többség véleménye nem lehet kielégítő zsinórmérték. Ezzel Benedek pápa nem megkérdőjelezni kívánja a demokrácia alapvető intézményét, hanem

Böckenfördéhez hasonlóan felhívja a figyelmet arra, hogy „*a szabadelvű, szekuláris állam olyan feltételekből táplálkozik, amelyeket nem tud biztosítani saját magának.*”³

Órigenész azt írja a *Kata Kelszou* című művében, hogyha egy törvény igazságtalan, hogyha az szembe megy az Isteni törvénnyel, akkor érthető, ha az emberek fellázadnak ellene.⁴ Ugyanezen kiindulópontot alapul véve ismerte fel Hannah Arendt⁵ filozófus és Gustav Radbruch⁶ jogtudós a II. világháborút követően, hogy a német nemzetiszocialista rezsim alatt alkotott jogszabályok valójában nem lehetnek törvények, hiszen nem felelnek meg a jogalkotás és a jogbiztonság alapvető kritériumainak. A náci normák a gonoszság megtestesítőivé váltak, nem pedig az igazság hordozóivá, így azok nem vindikálhattak maguknak normakövető magatartást.

¹ vö.: 1Kör 3,9.

² vö.: De civitate Dei IV, 4: CCL 47:102.

³ Wissenschaft, Politik, Verfassungsrecht. Aufsätze von Ernst. Wolfgang Böckenförde. Biographisches Interview von Dieter Gosewinkel [Science, Politics, Constitutional Law. Essays from Ernst-Wolfgang Böckenförde. Biographical Interview with Dieter Gosewinkel], Frankfurt am Main: Suhrkamp, 2011, 394.

⁴ vö.: Órigenész: Kelszosz ellen, 1. könyv, 1. fejezet, Kairosz Könyvkiadó Kft, Budapest, 2008, ford.: Somos Róbert.

⁵ Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York: Penguin Books, 2006.

⁶ G. Radbruch, "Gesetzliches Unrecht und übergesetzliches Rect, Süddeutsche Juristen-Zeitung I (1946), Statutory Lawlessness and Supra-Statutory Law," trans. B. Litschewki Paulson, St. L. Paulson, Oxford Journal of Legal Studies, 26/1, 2006, p. 7.

Azonban mindezek olvasása után felmerülhet kérdés, hogy mik is valójában ezek az Órigenész által is említett isteni törvények? Tudjuk, hogy a keresztényég sohasem hirdetett egy ki nyilatkozatott törvénykönyvet. A katolikus ember a hit és az ész szintézisét használva tarzusi Pál⁷, de leginkább Ciceró⁸ óta a természeti törvényekre hagyatkozik, amely végül elvezette az emberiséget az emberi jogok ENSZ általi ratifikációjához.

Azonban az utóbbi évtizedben ezeket a természeti törvényeket Hans Kelsen nyomán⁹ katolikus találmánynak bélyegezve próbálják száműzni a jogalkotásból, ma már csak az számít, amit a pozitivista jog tudományosan igazolhatónak vél, aminek hasznos funkciót tulajdonít, minden mást a magánélet szférájába tartozónak nyilvánítanak. Ezen törekvéseknek az lett a keserű eredménye, hogy az ember elveszítette egyedi, megismételhetetlen értékét, hogy megromlott a kapcsolatunk a teremtett környezetünkkel, hogy kialakult egy kultúra nélküli, megosztott világ. Az ilyen szűklátókörű pozitivista értelmet egy ablaktalan betonépülethez hasonlítja

a pápa, olyan bunkerhez, amibe mesterségesen vezetjük be a levegőt és a fényt, nem pedig Isten tágas világából merítjük őket. Ám mindeközben mégsem tagadhatjuk, hogy ebben a magunk alkotta világban titokban mégis Isten készleteiből merítünk, amelyeket termékeinkké alakítunk át. Az ablakokat újra sarkig kell tárnunk, újra rá kell csodálkoznunk az egész világra, az égre, a földre, és meg kell tanulnunk mindezt helyesen felhasználni.¹⁰

Az európai kultúra, valamint az emberi jogok abból virágoztak ki, hogy felismertük a teremtő Logoszt, szélesre tártuk az ablakokat. Ha mindezt a múlt terhes emlékének tekintjük, nemcsak magunkat veszítjük el, hanem azt a nagy európai örökséget is, amelyet Jeruzsálem, Athén és Róma találkozása formált. Ezért is fontos, hogy Salamonhoz hasonlóan mi is éber szívet kérjünk az Úrtól – zárja a gondolatait a Szentatya.

Fogadjuk meg Benedek pápa gondolatait és imádkozunk azért, hogy éber szívvel követhessük Urunk tanításait és imádkozunk XVI. Benedek pápánk szentté avatásáért!

Maráz Kristóf

⁷ vö.: Róm 2,14-15.

⁸ Marcus Tullius Cicero, "Treatise on the Commonwealth," in Edmund Spettigue, Cicero, The Political Works, London 1841-42, Vol. 1, Book III.

⁹ H. Kelsen, "On the Essence and Value," 108.

¹⁰ XVI. Benedek beszéde Bundestag előtt 2011, ford.: Dr. Mezey András.

A szellő

Irigylem a gyerekeket! Olyan egyszerűen élnek, spontán reakcióik derűvel töltik fel a felnőttek szívét. Gergő fiam egyik reggelinél csuklani kezdett. Ő, a maga 3 éves buksijával, egyszerűen közölte: „Kucslok.” Ennyi. Semmi bonyolítás, nyelvhelességi ragaszkodás, lelkifurdalás a pontatlanság miatt. Ő most „kucslik”, azaz csuklik, s most ez van.

Ez a lelkület, ez a szorongásoktól mentes létezés ritkán adatik meg felnőttkorban. Talán leginkább akkor, amikor a Jóisten jelenlétét megérezhetjük egy-egy pillanatra, s felfedezve a perc szépségét, beletemetkezünk annak légius könnyűségébe.

Így volt velem is az egyik meleg, nyári napon.

A Balaton mellett nyaraltunk, s a vasárnapi mise egy másik községben volt. Autóval érkeztünk, s gyönyörködve néztük a dombtetőre épült, régi, szép templomot. Előtte kert, kereszt és kút. A kellemesen hűvös templomban hallgattuk az olvasmány szívet melengető, szép sorait:

„Az Úr erre azt mondta: "Menj, és a hegyen járulj az Úr színe elé!" S lám, az Úr elvonult arra. Hegyeket tépő, sziklákat sodró, hatalmas szélvész haladt az Úr előtt, de az Úr nem volt a földrengésben. A földrengés után tűz következett, de az Úr nem volt a tűzben. A tüzet enyhe szellő kísérte. Amikor Illés észrevette, befödte arcát köntösével, kiment, és a barlang szája elé állt. Egy hang megszólította..."

(1Kir 19, 11-13)

Az Úristen szellő képében jelent meg Illés prófétának. Nem földrengés. Nem tűz. Hanem szellő. Szellő. Milyen szép szó! Tele van érzéssel, kellemes hangulattal. ...Szellllllő!.... Így hosszan, elnyújtva. Szeretem. Később utánanézttem, más nyelvek is hangulatkeltő szavakkal illetik az enyhe fuvallatot. Az angol egyszerűen *breeze* (bríz), a német hasonlóképpen *die Briese* (bríze), a francia akár két szót is használ: *brise* (bríz) vagy *souffle de vent* (szuflő-dö-van). Az olasz a *brezza* (brizza) szót használja, az arab pedig: **نسيم** (bruszír).

A szentmise folytatódott. Szentlecke, majd az evangélium. A szentbeszéd is lélekiemelő volt, de talán kicsit hosszú a kis Gergőnek. Mert ő egy váratlan fordulattal kipenderült a padból, s elindult kifelé. Én meg – mit tehettem volna – utána.

Az ajtóban meg kellett állnom. Megcsapott a nyári meleg és a vakító

fény. A templomkert úszott a déli napsütésben, csak a fák lombjainak suhogása hallatszott. A vasárnapi csöndet csak egy-egy méhecske és a templomból kiszűrődő beszédfoszlányok zavarták meg. Napsütötte szénaillat. Idilli kép.

Gergő elindult felfedezni a vidéket. Lepkét kergetett, majd a kúthoz szaladt. Aztán vissza. Őt nem zavarta a hőség. Az egyik lépcsőnél hangyákat fedezett fel. Egy száraz ággal piszkálta őket, s figyelte szorgos cipekedésüket. Én leültem az árnyékos padra, ahonnan jól láthattam őt.

S egyszer csak megmozdult a levegő. Enyhet hozó, kellemes szellő. Az arcomat a szél felé fordítottam, becsuktam a szemem. S eszembe jutottak az olvasmány szavai. Hogy az Úr szellő képében jelent meg Illésnek. Ugyanilyen szellő alakban, mint ami most fúj.

Boldog voltam.

Medgyessy Ferenc
(2011. szeptember)

Miért vagyok katolikus?

Ez a kérdés sokakban felmerül, aki el-gondolkozik saját léte, egzisztenciája, küldetése felől. Igazából azt kell mondanom, hogy ez nemcsak egy filozofikus hangulat adta töprengés, de egyszerűen a kötelezően felvetendő kérdéseim közé kell felvennem; miért is vagyok katolikus.

Van, aki beleszületik egy katolikus családba, ugyanakkor nem látja, nem érti, hogy szülei, testvérei miért járnak hétről hétre templomba. Kamaszkorában megkérdőjelez mindent, s keresi a saját útját. Sokan ekkor távolodnak el a családi otthon értékrendjétől, abban bízva, hogy ha eldobják az „ősök avított ruháját”, könnyebben megtalálják saját magukat. Ezek a fiatalok felteszik a kérdést: ha nem látom az Istent, miért higgyek olyan valakiben, aki nem is látható?

Ugyanakkor a világ tele van gonossággal, békétlenséggel. Hol van itt Isten?

Ezeknek a fiataloknak üzenem, hogy

1. érdemes gondolkozni azon, hogy Isten egyáltalán megismerhető-e. Válaszul idézem az I. Vatikáni Zsinat tanítását: *„Isten mint minden dolog kezdete és célja, a természetes ész világánál biztosan fölismerhető a teremtett dolgokból.”* (D 1785, 1806)

Ezt a mondatot érdemes még egyszer elolvasni. *„Isten mint minden dolog kezdete és célja, a természetes ész világánál biztosan fölismerhető a teremtett dolgokból.”*

„A természetes ész világánál” – ez azért elgondolkoztató, nem? – Noha nem látom, noha sok a rossz a világban, Istent mégis felismerhetem a te-

remtett dolgok vizsgálata által. – Te szoktál ezen gondolkodni? Vajon Einstein miért mondta ezt: „*Minél mélyebben hatol az ember a természet titkaiba, annál nagyobb tiszteletet érez Isten iránt.*” (Denis Brian: Einstein: A Life. John Wiley and Sons, 1996, 119.)

Ha ezt el tudom fogadni, ha a szívem mélyén tudok azonosulni ezzel, hogy igen, érzem, hogy valahol ott az Isten, csak nem ismerem; már meglépted az első lépcsőfokot! Mert ebből következik, hogy

2. én is teremtmény vagyok! – Ennek felismerése elsősorban engem érint. Teremtmény vagyok. Valaki megteremtett. De miért? A válasz valahol a zsinati tanításban rejlik; „...*Isten mint minden dolog kezdete és célja...*”. Azaz ha Isten létének célja van, s én is teremtmény vagyok, akkor én is fontos vagyok. Egy vagyok Isten eszközei közül, segíteni az Ő célját.

Ha ezt is el tudom fogadni, akkor már ébrednie kell az örömnak a szívemben; célja van annak, hogy élek! De milyen célja?

3. Ez a cél, ez a küldetés az, amit Jézus adott az apostolainak. „*Jézus úgy küldte apostolait a világra, ahogy őt küldte az Atya (Mt 20,7; Lk 20,9; Jn 20,21), ezért Krisztus nevében közvetítik a kiengesztelődés tanítását (2Kor 5,20).*” (Katolikus Lexikon)

És immár ott tartunk, hogy három logikai lépcsővel eljutottunk az evangélium örömhíréhez, Jézus Krisztus személyéhez és mind ahhoz a sok szépséghez, titokhoz és örömhöz, amit a katolikus hit magában hordoz. De ehhez nem elegendő a felszín látni. Fel kell ismerni a mélyebb értelmét. És Isten ismeretének nincs határa. Megismeréséhez kevés az emberélet. De ha foglalkozunk ezzel a kérdéssel, választ kapunk mindazokra a nyugtalanító, kiinduló kérdésekre is, melyeket logikusan feltesznek a kamaszok.

Fiatalok! Legyetek nyitottak, nyissátok ki fületeket és szíveteket! Engedjétek, hogy az evangélium ismerete, Jézus örömhíre „dolgozzon Bennetek”!

C. S. Lewis *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény* című könyvéből származik a következő idézet: „*De minden évben, ahogy nősz, egyre nagyobbak fogsz találni engem. És te is kezded látni, hogy minden egyre mélyebb és mélyebb értelemmel bír majd, minél tovább élsz.*” Ez az idézet Aslan és Lucy közötti beszélgetés része, amely arról szól, hogy Lucy, ahogy nő és érik, egyre jobban megérti és értékeli Aslan nagyságát és a történetek mélyebb értelmét.

Ezt kívánom mindenkinek!

Medgyessy Ferenc

Döntéseink

Az életünk során számtalan kisebb-nagyobb horderejű kérdést kell megválaszolnunk. Minden egyes kérdésre adott válasz tulajdonképpen egy döntés; döntés valami mellett vagy valami ellen. Néha ezek a döntések az életünket határozzák meg. Talán ezért is oly' élvezetes a gyermekkor, mert akkor a szüleink még leveszik ennek a terhét rólunk, amit ugyan kamaszkorban már nem értékelünk annyira, pedig milyen kényelmes és biztonságot nyújtó érzés, hogy a fontos dolgokban helyettünk döntenek, és tudjuk azt, hogy azok a döntések a mi érdekünket szolgálják.

Döntenünk kell, hogy hol éljünk, milyen munkát végezzünk, amelyből el tudjuk tartani magunkat és családjunkat, idős vagy beteg szüleinket, milyen iskolába járassuk gyermekeinket, döntést kell hoznunk, hogy a korlátozott mennyiségű szabadidőnk mire fordítsuk. Számtalan kérdés merül fel nap mint nap...

Sokszor nem könnyű a döntés! Nekünk, akik – ne nevezük magunkat híveknek, mert sok mindennek vagyunk a „hívei”, ne nevezük magunkat vallásosnak, mert sok mindent megvallunk az életünk folyamán – ezért inkább úgy határozom meg

magamat, mint Jézust szerető tanítványt – Jézus tanítványai vagyunk. A tanítványság pedig akkor áll fenn, ha akarunk tanulni, és ha azt a Tanítót helyezzük a fókuszba, aki megalkott bennünket, az Ő tanításai lesznek a mérvadók döntéseink meghozatalakor.

Sokszor buzdítanak papjaink, hogy a fontos döntéseinket imádkozzuk át. De ha nem tapasztalok bizonyosságot arról, hogy mit válaszol az Úr, hogyan tudom a döntéseimbe bevonni, az általa mutatott ösvényre hogyan tudok rálépni és végig is menni azon? Sokszor határozott jelet várunk. A legnehezebb felismerni azt, hogy hogyan és miképpen lép velünk kapcsolatba az Isten. Mert ha már meghallom a 'hangját', és valóban az Ő akaratát kívánom teljesíteni, akkor ott már nincsenek kérdések. Kérdések helyett döntések lesznek.

Jézus Krisztus a szentjeit is azért „adta”, hogy bátran kövessük őket, tanulmányozzuk életüket, lássuk meg azt is, hogy nekik sem ment minden egyből, de az Úr nem válogat, és ugyanúgy szereti a bűnöst is, mint az ártatlant! Szeretete által formál bennünket, ezért nem ítéli el soha a személyünket, mert még ha bűnösök is vagyunk, szeret bennünket, de a bűnt megveti és segít megszabadulni attól. Jó elmélyedni a szentek életében és a cselekedeteiken gondolkodni.

Templomunk névadója, a mennyei hadak vezére és győztes harcosa: Szent Mihály főangyal. Nevének jelentése: „*Ki olyan, mint az Isten?*” Imáját segítségül hívhatjuk fontos döntéseink meghozatalakor. Hiszem, hogy az Úr jót akar nekünk, a legjobbat, és nem „csak” a mennyekben, hanem földi életünk során is.

Mert Isten a példaképre teremtett bennünket, hogy akarjuk a jót, és szeretete által már itt, a földi életünkben meg is tapasztalhassuk azt.

*„Szent Mihály arkangyal,
védelmezz minket a küzdelemben,
a Sátán gonosz kísértései ellen
légy oltalmunk!*

Esedezve kérjük:

parancsoljon neki az Isten!

*Te pedig, mennyei seregek vezére
a Sátánt és a többi gonosz szellemet,
akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban,*

Isten erejével

taszítsd vissza

a kárhozat helyére!

Ámen.”

Molnár Cecília

Elveszve

Egyik nap egész napos kerékpárútúrára, felfedezős bolyongásra indultam, erdőkön-mezőkön keresztül. A túra végén egy dombvidéken vágtam át, ami tele volt girbe-gurba, mindenhova, jellemzően bányákhoz, vagy legelőkhöz vezető, jelzetlen földutakkal. Csak az egyik út volt jó nekem, minden hibás kanyar zsákutcába vezetett. Szerencsére van vagy három-négy GPS helyzetmeghatározóval támogatott térképalkalmazás a telefonomon, úgyhogy bátran vethettem be magam a vadonba. Főleg a GPS nyújtott segítséget, mert hamar kiderült, hogy a térképen levő

utak nem mind és nem ott vannak, ahol lenniük kellene. Igazi vándorutak lehetnek. No nem azért, mert vándorok jártak rajtuk, hanem azért, mert maguk is vándoroltak.

Telefonom váratlanul lemerült a semmi közepén. Valószínűleg nehezen viselte a nyári forróságot. Utolsó pislánásakor kétségbeesetten próbáltam megjegyezni a térképet, de tudtam jól, hogy nincs értelme, mert az amúgy sem a valós helyzetet mutatja. Így hát elindultam azon az úton, amiről majd egyszer valahol le kell kanyarodnom a falu irányába, de se-

hol nem mertem lefordulni, nehogy valami bányába keveredjek. Nem esem kétségbe, biztos voltam benne, hogy egyszer hazajutok. Csak a családom miatt aggódtam, hogy kétségbe fognak esni, ha nem érek haza, de telefonon sem tudnak elérni.

Ahogy haladtam, már biztos voltam benne, hogy valahol elvitettem a elágazást, de friss kocsinyomokat láttam a homokban, ezeket kezdtem követni bízva abban, hogy valahova vezetnek. Vagy azt tudom meg, hogy merre ment az autó, vagy azt, hogy merről jött. Az út végén egy tanyához jutottam, ide ment (vagy innen indult) a kocsinyom. Büszke, öntudatos emberként nehezemre esett beismerni magamnak, hogy segítségre szorulok, de a helyzetem nem adott más felismerésre lehetőséget. Közelebb mentem megnézni, van-e ott egyáltalán valaki. Az ilyen tanyákon jellemzően csak mérges kutyák szoktak lenni, azokat pedig jobb elkerülni. Legnagyobb meglepetésemre nem házőrzőkkel, hanem egy családdal találkoztam, kint dolgoztak a veteményesben. Útbaigazítást kértem tőlük. Nagyon boldogok voltak, hogy segíthetnek, megmutatták, hogy melyik út vezet a faluba. (Nem abba, ahova menni akartam, hanem három faluval odébb, de ennek nem volt nagy jelentősége.) Kiabálva kívántak jó utat, a gyerekek integettek, szaladtak a kerítés mellett.

A faluba vezető úton haladva már messziről láttam, hogy egy elágazáshoz fogok érkezni, ahol el kell döntennem, hogy a bal- vagy a jobboldali utat válasszam. Kicsit nehezteltem a családra, hogy úgy igazítottak útba, hogy nem mondták, merre kell majd kanyarodnom, de persze eszükbe sem jutott, hogy ilyen gondom merülhet fel. Az útelágazáshoz közeledve csilingelést, kolompolást hallottam. Egy juhász legeltette nyáját a mezőn. Nagy botja, kis kutyája volt. Suba helyett tréningruha volt rajta, de ez nem változtatott a helyzet meseszerű jellegén. Ő is és a kutyája is megdöbbenek, amikor kerékpáros keveredett melléjük a pusztából. A pásztor útbaigazított, így mehettem tovább.

Nemsokára beértem a faluba, az út épp a kocsmához vezetett. A kocsmarostól kértem egy szódát, megkérdeztem, hogy van-e telefontöltője, mert elvesztem.

Töltője nem volt, de azonnal nyújtotta a telefonját, hogy azon telefonáljak haza, megnyugtatni a családot. Nagyon boldog volt, hogy segíthetett, én is megnyugodtam. Jót beszélgettünk, majd indultam utamra. Persze nem kérdeztem meg tőle, hogy merre induljak tovább, büszkeségem pedig nem engedte, hogy emiatt visszamenjek hozzá. Így hát elindultam találomra. A falu szélén már gyanítottam, hogy nem a megfelelő égtájat választottam, de feleslegesen visszafordulni sem volt kedvem. Az egyik ház elülső udvarán egy cigány családot láttam rengeteg gyerekkel. Épp ünnepeltek valamit, bográcsoztak. Megkérdeztem tőlük az utat. Persze, hogy rosszfelé indultam! Vissza kellett fordulnom. Az egész család, felnőttek, gyerekek egyaránt nagyon boldogok voltak, hogy segíthettek, a

gyerekek integettek, kiabáltak, jó utat kívántak hazáig. Végül épségben hazértem.

Amikor úgy éreztem, hogy mindent önerőből megoldok, akkor kudarcot vallottam. Elveszttem. Be kellett ismernem, hogy segítségre szorulok. Minden helyzetben ott volt valaki, aki segített, még a puszta közepén is. Nem mindig úgy történt minden, ahogy elképzeltem volna, de el kellett fogadnom, hogy ez is jó nekem. Segítőimet örömmel töltötte el, hogy találkoztunk, hogy nyújthattak nekem valamit, amire szükségem van. Emiatt számomra is jó érzés volt elveszettnek lenni, megtapasztalni az Isten tenyerén hordozottságot.

Erről mind lemaradtam volna, ha viszek telefontöltőt.

Bene Lajos

A D O M Á N Y G Y Ű J T É S

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz Karitászcsoport idén is adománygyűjtő napot szervez az albertfalvi Szent Mihály-templom melletti Szent Mihály Közösségi Házban.

A gyűjtés időpontja:

2024. október 12-én (szombaton) 15 és 20 óra között.

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Közösségi Ház.

(a Szent Mihály-templom mellett, Budapest, XI. kerület, Bükköny u. 1.)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőttruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk, ahol a helyi karitászcsoport fogja szétosztani a környékbeli rászorulóknak között.

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz Karitászcsoport

Búcsúk kézikönyve, melléklet

November. Éjjel.
 Gyertyafénnyel
 lángban álló alakok.
 Sírkövek azok,
 miken, mint adott,
 lefolynak könnyek s habok.
 Az ősz. Az este már
 elfogyott...
 (halotti kény?)
 kijelzőfény káprázik ott:
 csak ez az egy, ni,
 jár ide néni. —
 Áthatolt a szilvakék egen.
 Nem hiába telnek
 — egy alatt ezer:
 ezer alatt egy —
 lépteibe évek;
 ahogy jár, és ficamodott
 jobb vállánál vonja
 (lumineszcens sziluettje),
 összekulcsolt kezében is
 lyukas markán át
 világít
 telefonja.

Figyeld biztos
 jövetelét:
 lassacskán eléd siet.
 Sápadt arcán
 sokat látott szép szemérről
 letöröl egy könnyet.
 Utoljára gond gyötörte
 homlokán egy véres felhőt
 elken,
 tekintetét fölemeli
 (hüvelykujja tovább görget:
 lapozza a könyvet),
 végig méri
 rajtad és
 a szennyen
 ad még egy,
 a harmatos kövekről
 ecettel itatott
 szivacsot és azután
 (hártyás bőrén tisztítószer
 aromája terjeng!)
 nekiálltok csutakolni
 ketten

Zsoltár lelkigyakorlatra

Irgalmas gondviselő,
te, aki előttem jársz,
szereteted fényességével
bevilágítod utamat,
hogy világosságban és békében járhassak,
bátorítástól és bizakodástól szegélyezett úton,
ahol készen vár az öröm
és zúgva iramlik a béke,
miként szél sodrása csendes ösvényen –
köszönöm, hogy nevet és anyát adtál nekem,
nyelvet a szólásra, gondolatot a hálaénekhez,
édesapát a becsületes munkához,
hogy őszinte szívre és tiszta tudásra neveljen.

Te adtál testvért felosztani a zsákmányt
és hirdetni az igazságot,
egyformán zengjük az igazat,
és elkövetjük a gyalázatot.

Ám te megőrzöd azt, ami a tiéd, Uram,
nyomorúságomban is féltve takargatsz,
hogy szemeim ne lássák a gyalázatot,
amelyet hitvány szolgáló elkövet.

Szívemet csordultig töltötted
irgalmasságod szeretetével.

Te adsz és elveszel,
adsz és elveszel;
megtörsz, hogy megerősödjek,
bőkezűségemben pedig
hűséggel is megajándékozol,
hogy ujjongó örömkialtásoddal
ujjongjak én is, aki nekem örülsz,
és jegyesemben örömöm teljék,
miként te leled örömet benne.

Áldalak, Uram, áldás Istene,
szabadításod nevét
szüntelenül magasztalom,
mert bűnné tetted értem azt,
aki gyalázatot és halált egyedül,
miattam szenvedett, Fiadat.

Irgalmas szeretetedet,
fordítsd felém arcodat, Uram!
Nézz a békétlenségre, vádaskodásra,
elhidegülésre, magányra és
a reménytelenségre körömben, de ne
túrd el –
nyisd fel a vakok szívét,
hogy újra láthassanak,
világosítsd meg az eltompult értelmet,
hogy felismerjen téged,
homálytalan fényeddal,
izzó sugaraddal
kőszíveinket meglágyítsd,
mert hiszen tőled születik a megtört szív,
ahogy a száraz kóró levele hulltával
újra illatos gyümölcsöt terem.

Akkor majd felragyogtatod
világosságodat
az apák és fiak szívében,
hogy neved miatt, Uram,
egymásban békét
és megnyugvást találjanak.

Nagy nevedért, Uram,
kezed művét tartsd meg!

Arcok-szakmák-hivatások

” Derüljön ránk a mi Urunk,
Istenünk fényessége,
kezünk munkáját erősítsd meg,
és áldd meg kezünk munkáját!”
(90. zsoltár, részlet)

A „kórusvezető”

Néhány évvel ezelőtt egy új hang tűnt fel a templomunkban. Nem lehetett nem észrevenni páratlan orgánumát. Nemsokára kórusvezetőként is megtapasztalhattuk tehetségét. Így kapott régi kórusvezetőnk egy fiatal segítőt. Egy régebbi Egyházközségi Levélben már bemutattam feleségét, Veronikát. Éppen ideje, hogy megismerjük Csáky Antalt is.

Mik voltak az első zenei élményeid? Mikor kezdtél el zenélni?

A zenével elsőként édesanyám népdaléneklése mellett a templomban találkoztam, ahol már kisiskolás koromban nagy odafigyeléssel követtem és énekeltem az énekek szövegeit a saját imakönyvemben. Mindig kíváncsian vártam, hogy a kántor jelezze, melyik ének fog következni. Kimondhatatlan vágyam volt egy olyan énekeskönyv, amiben nemcsak a szöveg, hanem a dallam is benne van.

Amikor elkezdtem az általános iskolát, arra emlékszem, hogy az első hét után már azzal a kéréssel mentem haza: szeretnék zeneiskolába járni. A választott hangszer pedig a gitár volt. Ez nagyon szokatlan kérés volt akkoriban. Nem is tudom, honnan jött a gondolat, hiszen sem a szüleim, sem a bátyáim nem jártak ilyen példával előttem, ráadásul egy 350 lakosú vidéki faluban ennek egyáltalán nem volt hagyománya. Mindenesetre még ebben az évben elkezdhettem a tanulmányokat, melyek hosszú évekig megpecsételték az életem, hiszen még az egyetemen is részben gitárral foglalkoztam.

Az ének pedig érdekes módon gyermekkorom szerves része volt mindaddig, amíg a templomi éneklésre vagy saját örömeimre szolgált. Az iskolában például a zeneórán egyedül én zárkoztam el a külön meghallgatótól. Komolyabban énekelni csak fiatal felnőttként kezdtem, mégpedig a passióban, ahol rövid idő után megkaptam Jézus szerepét, és hosszú évekig nagyhéten a környék három templomában énekelhettem azt.

Hol tanultál zenélni? Milyen szakon végeztél?

Felvidéken Ipolyságon jártam zeneiskolába, majd Nyitrán lettem matematika és zeneművészet szakos tanár (a már említett gitár szakiránnyal). Az egyetemi éveim alatt kezdtem el klasszikus gitárt tanítani zeneiskolában, amit nagyon élveztem. Ennek ellenére 5 év után visszacsaltak az egyetemre, viszont ezúttal nem a zene, hanem a matematika miatt, és ott ragadtam doktorandusz hallgatóként, majd következő 5 évig adjunktusként. Mindeközben megnősültem és egy igazán jó zenei készséggel megáldott családnak lehettem a része feleségem által.

Apósom fizikus és egyben kollégám is volt egy ideig az egyetemen, de ott-hon gyakran harmonikázott, a gyermekeivel együtt pedig négyszólamú kórusműveket is tudtunk énekelni.

Hogyan lettél kórusvezető?

Kórusvezetéssel az egyetemi tanulmányaim alatt találkoztam, melyeket minden évben nyári karvezető kurzusokkal egészítettem ki. A képzések alatt – komoly szakmai háttérrel rendelkező vezetők biztatására – egyre komolyabb műveket kezdtem vezényelni. Negyedéves hallgatóként a karvezető tanárunk felkért egy felvidéki ismert leánykar vezetésére, az ő szakmai segítsége mellett. 22 évesen gimnazista lányokat vezényelni igen jó kihívás volt.

26 évesen megnősültem, ekkor vettem át sógorómtól a Zobor Hangja Vegyeskar vezetését, mely egy jó karban lévő amatőr felnőtt vegyeskar volt. Ennek a kórusnak a mai napig karnagya vagyok, de Budapestre költözésünk óta már nem tartok minden héten próbát, viszont szerencsére vannak segédkarnagyok, akik nagyban segítik a munkám. A kórusvezetésben igazán akkor fejlődtem még, amikor nagyszerű karnagyok keze alatt énekelhettem. Tőlük leshettem el, hogyan dolgoznak a kórusokkal, hogyan oldanak meg bizonyos nehézségeket.

Hogyan lettél az albertfalvi plébániai kórus karnagya?

2016-ban költöztünk Budapestre feleségemmel. Amikor Henrik atya először látogatott meg minket, „megkaptam”, hogy csatlakoznom kellene a plébániai kórusához. Először ismét a passió és Jézus szerepe volt a kapcsolódás, ugyanis hirtelen kellett egy beugró Jézus szerepére. Ezután már többször énekeltem együtt a kórusokkal, majd ismét Henrik atya kérésére lettem a kórus animátora. A feladatom az volt, hogy segítsen Ludmány Emil karnagy munkáját, valamint elérni azt, hogy a kórusélet aktívabb és rendszeresebb legyen a plébániai közösségekben. Nagyon örülök, hogy ez idő alatt sok új tag érkezett hozzánk, minden héten próbát tartunk, évente több alkalommal szolgálhatunk a templomban, illetve legutóbb már karácsonyi koncertet is adtunk, továbbá plébániánk jótékonyági koncertjein is szerepelünk. Mindeközben Emil egyre több karvezetői munkát is átengedett nekem, így egyre többször vezényelhettem és tarthattam a próbákat a kórusnak.

Hogyan osztjátok meg a munkát Ludmány Emmel? Mi a közös munka előnye?

Az utóbbi időben egyenlő felelősséggel osztottuk meg a munkát. Általában a próbák első felében én

dolgozom a kóruossal, a második felében pedig ő. Az ismétlődően éneklendő darabokat, mint pl. a passiót ő vezeti, az új kórusműveket pedig közösen, fele-fele arányban osztottuk szét. Úgy gondolom, hogy szépen egészítjük egymást, két generáció izlését tudjuk képviselni.

Mivel foglalkozol most?

Nyolc éve, amikor letelepedtünk feleségemmel Albertfalván és megszülettek gyermekeink, úgy alakult, hogy a matematikaoktatást is el kellett engednem, pedig nagyon szerettem fiatal felnőtteket tanítani, de elutazni és távol lenni hetente 3 napig nem volt már olyan könnyű. Szerencsésnek érzem magam, mert mind a Budapestre költözésünkben, mind a munkahelyeim és hivatásom váltásaiban erősen éreztem a Jóisten vezetését. Most egy családi vállalkozást vezetek, amivel Budapesten egyedülként egy barefoot cipőboltot üzemeltetünk. Olyan cipőket árulunk, amelyek követik lábunk formáját és bennük járni olyan érzés, mintha mezítláb lépkednénk. Ezek a cipők Magyarországon még kevésbé ismertek, de egyre több ortopéd orvos ajánlja őket itthon is.

Mesélj kicsit a családról! Hogy érzitek magatokat Albertfalván?

Nagyon szeretünk itt élni és örülünk, hogy több csatornán is csatlakozhatunk plébániánk életébe. Gyermekkoromban sokat köszönhettem a

Regnum Christi Mozgalomnak, mely több tábort szervezett szülőfalumban, majd ideköltözésünk után kiderült, hogy a szomszédban van az iskolájuk és óvodájuk. Három gyermekünk közül 2 már ovis korú és ezt az ovit látogatja. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Hálás vagyok a Jóistennek a sok barátért és szeretetért, amit kapunk Tóletek itt Albertfalván.

Mik a terveid a közeljövőben?

Bízom benne, hogy plébániánk kórusa egyre többször szolgálhat majd a szentmiséken, és a tagok létszámában is bővülni fogunk. Tudom, nehéz elköteleződni egy kórus mellett, ahol heti rendszerességgel próba van, de azon leszünk, hogy ez ne pusztán a közös éneklésről szóljon, hanem egy olyan közösség alakuljon ki, ahová jó tartozni, ahol jó jelen lenni. Ezúton is szeretnék hívni minden jóhangú fiatal és felnőttet, hogy csatlakozzanak hozzánk, hétfő este 18 órától tartjuk próbáinkat.

Én is csak buzdítani tudok minden jóhangú albertfalvit, hogy minél előbb csatlakozzon a kórushoz. Köszönöm szépen Antinak, hogy megosztotta velünk gondolatait és csöppet sem hétköznapi életének történetét.

Kiss István

Albert Herceg Díj

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Választmánya úgy döntött, hogy Murányiné Molnár Katalin, az albertfalvi közösségekért tanúsított példamutató életével méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért azt 2024-ben neki ítélte oda.

Kati egész élete Albertfalvához kötődik. Két éves korában költöztek a Fegyvernek utcába. Általános Iskolai tanulmányait a Mezőkövesd utca iskolájában végezte.

Szülei révén hamar bekapcsolódott az egyházközség életébe, akik az 1960-as, 70-es években a templomi kórus oszlopos tagjai voltak. Katalin 14 éves kora óta szintén a kórus tagja volt, gyakran elkísérte szüleit a kórus más helyeken történő fellépésére, kiutazásaira.

Aktívan részt vett az 1970-es évek közepén Keglevich István vezette ifjúsági csoportban, ő is része volt annak a társaságnak, akik húsvétkor, karácsonykor, vagy más nagy ünnepeken zenés színdarabokat adtak elő, melyekkel a környező plébániákon és vidéken is felléptek.

Középiskolai tanulmányait kereskedelmi szakközépiskolában végezte.

1979-ben a Szent Mihály-templomban kötött szentségi házasságot, a szintén albertfalvi Murányi Lászlóval. Négy gyermekük (Klára, Máté, Ákos, Anna) született, akik szintén itt járultak a keresztség, az elsőáldozás és a bérálás szentségéhez.

2000-től több mint két évtizeden keresztül az albertfalvi Szent Teréz Szakorvosi Magánrendelő vezető

asszisztense volt, ahol közvetlen viselkedése sok-sok albertfalvit segített és vigasztalt a testi bajok leküzdésében, elviselésében.

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör alapító tagja, kezdetektől aktív szervezője programoknak, eseményeknek. Ilyen volt például az 5-6 éven keresztül havonta megrendezésre kerülő teadélután, a 6-8 alkalommal megrendezésre kerülő emlékezetes locsoló bál, Katalin-bál, illetve szilveszteri multság. Közösségi aktivitása évek óta töretlen. Ha kell, asszonytornát vezet, primícia után „paplagzit” szervez, oltárt díszít vagy éppen karácsonyi fenyőállítást koordinál. Kezdeményezésére jött létre a Döngicsélő Nyugdíjas Klub, melyet 6 éven keresztül heti rendszerességgel vezetett. Az Egyházközségi Levélben indulásától kezdve rendszeresen publikálta különböző témájú írásait.

Az egyházközség képviselőtestületébe Dr. Verbényi István plébános atya hívta meg 2004-ben, hogy édesapját váltsa fel a munkában. Itt is őszinte kritikájával, előremutató, éles meglátásaival eredményesen képviselte a hívek közösségét. Az egyházközség képviselőtestületének mind a mai napig tagja.

Az albertfalvi karitászcsoporthoz már a rendszerváltás előtt, 1985-ben létrehozója és 30 éven át vezetője volt. Sok rászoruló igen hálás azokért a segítségért, adományokért, melyeket a karitászcsoporthoz kapott. Jelenleg a Dél-Budai Régió karitászvezetője, amelyhez 13 plébánia tartozik.

A Szent Mihály-templomban férje halála után, Hollai Antal plébános atya meghívására közel 20 éve látja el (másokkal közösen) lendületesen, lelkesen a sekrestyési feladatokat. Számára a sekrestyés szolgálat nem munka, hanem kegyelem.

Katalin szíve Albertfalváért és azon belül is az egyházközségért dobog. Közvetlen, lendületes személyisége igen meghatározó itt Albertfalván. Másokhoz való nyíltságát, közvetlenségét lehetetlen nem észrevenni. Saját elmondása szerint ő maga egy jel a közösségben, az egyik utolsó mohikán, aki láthatóvá teszi, hogy örömmel és lazán is lehet képviselni a keresztény értékeket és erkölcsöt.

Mindezek figyelembevételével az AKTK választmánya méltónak találta Murányiné Molnár Katalint, hogy a 2024. évben megkapja az Albert Herceg Díjat.

Kiss Gábor

korábbi Albert Herceg Díjas és

Kiss István

az AKTK elnöke

Gábor

In memoriam Labundy Gábor.

Idén, szeptember 2-án volt 15 éve annak, hogy az Úr magához hívta Labundy Gábort, az albertfalvi egyházközség hűséges, közismert tagját. Mindenki ismerte és szerette őt. Ő volt „a Gábor”.

1952-ben született ikertestvérével, Péter bátyjával, mint negyedik gyermek. Egy nővére, Márta és bátyja, Ti-vadar volt.

Sajnos elég komoly születési rendellenességgel született. Ahogy régebben mondták, „dongalábbal”. Az egyik lábfeje befelé fordult.

Sokszor műtötték, mindig nyáron, hogy ne hiányozzon sokat az iskolából. Sokszor láttam térdig érő gipszben. Nem egyszer megtörtént, hogy Péter bátyjával, vagy akik a téren arra jártak és beálltak velük focizni, gipsszel a lábán focizott. Az ülő pad volt a kapu, és ő kapus volt. Persze, hogy kíméletesen rúgtuk a labdát.

Annyit sikerült az orvosoknak elérni, hogy ortopéd cipővel, kisebb bicegéssel tudott járni. Jellegzetes maradt, élete végéig, ahogy a lábát kicsit húzva, bicegve, sietve járt. Nagyon haragudott, amikor eleinte lesajnáltuk a lába miatt.

Ministránsként ismertük meg egymást. Mindig Péter bátyjával együtt jöttek ministrálni, akivel nem ritkán több misén is ministráltak vasárnap délelőtt.

1972-ben, a Keglevich István atya által szervezett, és beindított kis hittanos közösségben kerültünk még közelebb egymáshoz. 1974-ben Gábornak volt egy súlyos autós balesete. Napokig élet és halál között lebegett. Keglevich atya „összerántotta” a kis közösséget, és az oltár köré ültetve minket szentmisét mutatott be Gá-

borért. Először éltünk meg, mi, kamaszok ilyen bensőséges, kötetlenebb szentmisét. Akkor kezdtük megérteni, hogy milyen egy közösségben lenni, és hordozni egymást. Gábor elég sokára épült fel, és sajnos nyoma maradt a súlyos sérülésnek. Tompább lett a szellemi és beszéd képessége, ami azért később, az évek során javult.

Úgy tíz év múlva, egy másik, jóval komolyabb közösségben kerültünk újra össze Gáborral. Ezt a közösséget is olyan pap vezette, akit a III/III-as ügyosztály megfigyelt a közösségével együtt. (Tíz év alatt kilenc helyen volt Pista atya.) Bizonyára itt is készült rólunk egy-két fiatalkori, életszerű fénykép, természetesen állami költségen.

1987-ben vette feleségül Burány Ágít, akivel boldog házasságban éltek. Sajnos gyermekük nem született. Ági most már örökfogadalmas szervita nővér.

Gábor optikusnak tanult, és az Európa-szerte híres Magyar Optikai Művekben dolgozott, amíg azt 1996-ban be nem csukták, és 1997-ben szégyenszemre le nem bontották.

Gábort leszálalékolták és nagyon kis pénzzel nyugdíjazták. Ő viszont nem az az ember volt, aki otthon tud üldögélni. Ő mindig is hasznos ember akart lenni. 1997-ben Verbényi István plébános atya felkérte sekrestyési

szolgálatra. Boldogan vállalta. Sokszor beugrott irodistának is, és könyveket is árult a vasárnapi misék után a templom bejáratánál. Rendszerezen, egyedül nyírta a fűvet a templom körül. Mindig vidáman végezte a szolgálatát. Sokszor zavarba ejtően segítőkész volt. Egy kérésre sem mondott soha, senkinek nemet.

A Don Bosco iskola megnyitása után nem sokkal belépett a szalézi munkatársak közé, és aktívan vett részt a pénteki oratóriumokban. Beteg lábával, de szalézi lelkiülettel, fáradhatatlanul és mindig nevetve focizott a gyerekekkel.

Soha nem panaszkodott, de voltak betegségei a fiatalkori balesete következtében is. A szívével is voltak problémák és alvászavarral is küzdött. Keveset tudott csak aludni. 2009. szeptember 2-án, délután fél kettőkor távozott az égi hazába. Küzdelmes, és hitében, optimizmusában kitartó életpéldamutató volt.

Hibái ellenére is biztos, hogy szeretettel fogadta őt Jézus. Testi fogyatékoságát zokszó nélkül hordozta. Tudom, hogy felajánlotta azt Jézusnak, másokért.

Gábor! Légy szíves, a tőled megszkott szorgalommal járó közben Jézusnál Albertfalváért!

Köszönöm.

Fejes Imre

Búcsú Sümegh Lászlótól

Elhangzott Sümegh László temetésén, 2024. szeptember 6-án Budapesten, a Szent Gellért-templomban.

Tisztelt egybegyűlt Gyászolók!

Sümegh Lászlótól búcsúzom. Sümegh László Budapesten, az ostromlott várban született 1944. február 10-én. Közel nyolc évtizednyi földi pályafutását színes egyénisége tartalmasan töltötte ki.

Először búcsúzom a hitét megvalló katolikustól. Nem csak megvallotta hitét, hanem élte is. Rendszeres vasárnapi szentmiselátogató volt. Számára az isteni parancsok igazi útmutatók voltak.

Az albertfalvi egyházközséghez való ragaszkodását az is bizonyítja, hogy több mint egy évtizedig az egyházközségi képviselőtestület tevékeny tagja volt.

Másodszor búcsúzom Sümegh Lászlótól, a szerető férjtől és családapától. A sors nem véletlenül hozta úgy, hogy aranylakodalmát megvárva, azt követően két héttel ragadta el a halál. Számára fontos volt, hogy esküvőjét követően 50 évvel megjelenjen feleségével, Dettivel az albertfalvi Szent Mihály-templomban, és ünnepélyesen adjon hálát felesége szeretetéért, lányaiért. Lányaiért, Bernadettért és Anitáért, akiket féltő gondossággal nevelt; növekedésükért, testi-lelki fejlődésükért mindet megtett.

Harmadszor búcsúzom a tanártól. Laci egész életében jelen volt a tanárság. A középiskolai, főiskolai tanításról mindig nagy kedvvel és örömmel mesélt. Szeretett tanítani, fiatal korában a főállású tanárság mellett rendszeresen vállalt magántanítványokat. Az általa elmondott történetekben kiemelt helyet kaptak az esti iskolákban történetek. Nagy-nagy büszkeséggel idézte fel, hogy hány híres zenészt tanított és vezetett el az érettségijig.

Tanárságának kimagasló eredménye a Szent Margit Gimnázium igazgatójaként 1994 és 2007 között eltöltött 14 év. Rendkívüli feladatot hajtott végre, az állami Kaffka Margit Gimnáziumot zökkenőmentesen átvezette az egyházi Szent Margit Gimnáziummá. Pedig ellendrukkerei voltak szép számmal. Sümegh László kompromisszumképesége nagyban elősegítette ezt. A kiváló pedagógust feleltetesi a Szent Gellért-díj arany fokozatával tüntették ki.

Negyedszer búcsúzó Sümegh Lászlótól, mint konzervatív, jobboldali világlátású embertől és politikusától. A rendszerváltást nagy örömmel köszöntötte, csatlakozott a Kereszténydemokrata Néppárthoz. A párt Budapest XI. kerületi szervezetében hosszú évekig, aktívan tevékenykedett. Az utóbbi évtizedben a számítógép adta lehetőségeknek köszönhetően rendszeresen kommentelte a politikai véleménycikket.

Közéleti személyiségét ennek az évnek januárjában Budapest XI. kerületi Önkormányzata Pro Cultura Újbuda díjjal jutalmazta. Az akkor már meggyötört testű Sümegh László – érthető módon – igen örült a gesztusnak.

Ötödször búcsúzó Sümegh Lászlótól, mint albertfalvi patriótától. Büszkén mondogatta, hogy édesanyja tudja a legtöbb történetet a régi Albertfalváról.

Sümegh László a Pro Cultura Újbuda díjjal.

A patrióta életszemlélet készítette arra, hogy önzetlenül dolgozzon a szűkebb közösségért. Így vállalta el az 1993-ban alakult Albertfalvi Keresztény Társas Kör alelnöki posztját, melyet 12 évig töltött be. A közösségért tett munkájáért 2019-ben Albert Herceg Díjjal jutalmazták. Ugyancsak tisztségviselője volt az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesületnek.

Hatodszor búcsúzó, mint írótl. Összesen 9 önálló könyve látott napvilágot. Az általam vezetett TINTA Könyvkiadó ezek közül 6-ot jelentett meg. Hangulatos, olvasmányos írásai az 1990-es évektől először az albertfalvi Egyházközségi Levélben jelentek meg.

A kiadó 2005-ben az Albertfalva Krónikása címmel tüntette ki. Ha Sümegh László nem veti papírra a régi albertfalvi történeteket, azok feledésbe merültek volna. Meg kell említenünk, hogy a Képmás magazinnak is több éven keresztül munkatársa volt.

Hetedszer búcsúzó a zenésztől, a zeneszerető embertől. Búcsúzó atától, aki a beatzenekarok alapításának lázában maga is létrehozta a Sigma Együttest. A lemezen megjelent „Nyári emlék” című kiváló szám ma is nosztalgizva hallgatható. Nagy karriert futhatott volna be a Sigma Együttes, de szülői kérésre választania kellett a vegyész diploma megszerzése és a zenélés között. A zene mindvégig központi szerepet töltött be életében. Ebben hű társa volt énektanár felesége. Közösen élvezték a sokcsatornás tévé korában a komolyzenei csatornák nyújtotta lehetőségeket.

Nyolcadszor búcsúzó Lacitól, mint sokunk jó barátjától. Közvetlen személyisége, kapcsolatteremtő habitusa sokunknak hiányozni fog. Tájékozottsága kiváló beszélgetőpartnerré tette. És mikor megtehetette, mert vezető pozícióban volt, sok-sok, átmenetileg állását elvesztett embernek biztosított kenyérkereső munkát.

Kedves Laci! Ne feledkezzél meg ott az égi hazában se szeretteidről, barátaidról, albertfalvi ismerőseidről! Kérlek, hogy

mint Albertfalva Krónikása – ott, az égi hazában is folytasd szülőházad, Albertfalva történetének írását!

Remélhetőleg egyszer majd közösen olvashatjuk ezt a nagy krónikát. Fele séged, leányaid sorsát az égi hazából is egyenged!

Nyugodjál békében!

Kiss Gábor

Katalinpusztai élményeink

Először vehettünk részt Orsival a plébániai hittantáborban. Már magát a meghívást is megtisztelőnek éreztem, hogy egy olyan szervezőkből álló csapathoz csatlakozhattunk, mint Henrik atya, Mickó néni, Pohlinger Betti és Laci, Dömötör Andi. De különösen arra voltam büszke, hogy a főszervező, Jézus csapatában lehettem.

A helyszín, a már jól bevált Katalinpuszta, egy nagyon kedves kis táborhely az erdő szélén, különböző színűre festett, lábakon álló faházikókkal és jó nagy füves közösségi terekkel. Rögtön a szívembe zártam.

A szervező csapat felnőtt tagjai mellett meglepően sok, tizenhét (!) felsős vagy gimnazista ifi vezető segítette terelgetni a 43, elsőstől hatodikos korú gyereket. Nagy öröm volt látni nem csak a segítőnek jelentkező ifik nagy számát – amiben véleményem sze-

rint kulcsszerepe volt az elmúlt év fantasztikus ifi hittanainak –, hanem a lelkesedésüket, odafigyelésüket, gondoskodásukat a kicsik irányában. Különösen a nagy lakli nyolcadikos fiúktól volt megható ezt látni, akiktől nem is gondolná az ember, hogy ilyen szeretettel tudnak fordulni a kisebbek felé. Az első naptól kezdve igazi szeretet-léggör tudott kialakulni, nem csak a nagyok irányából, hanem a gyerekek között is.

Nagyon erősen meghatározta a tábor hangulatát Jézus jelenléte, akihez bármikor be lehetett menni (hagyományosan a „Táborvezető” feliratú szobába). Ezzel a lehetőséggel a gyerekek közül is nagyon sokan éltek, ezért volt, hogy sorba kellett állni a szoba előtt, mert teltház volt. Voltak olyan gyerekek is, akiket egészen meglepő időpontokban láttunk kijön-

Közös(s)égi találkozások

ni a Jézus-szobából: két másodikos fiút (akik nagy cimborák) reggelente hat óra tájban szűrt ki Orsi Jézusnál. Ránk, felnőttekre is nagyon megnyugtatóan hatott egy-egy Jézussal töltött fél óra, amiben nem tudott

megzavarni a szoba ablakán beszűrődő gyerekzsivaj sem.

A reggeleket az ifik által vezetett torna után imával kezdtük. Henrik atya napindító elmélkedései hihetetlenül sokat adtak nekem (reméljük, a gyerekeknek is). A reggeli után következett a gyerekek körében a nap egyik legnagyobb izgalmat kiváltó programpontja: a szobarend ellenőrzés. Henrik atya kínos alaposággal ellenőrizte nem csak a rendet, hanem a tisztaságot is! Olyan „nyilvánvaló” helyeken vizsgálta a pormentességet, mint a szekrények teteje, vagy a két méter magasan lévő ablakok pereme. Persze a gyerekek is vették a lapot, ezért ahogy teltek a napok, egyre különlegesebb díszek, virágkompozíciók, apró ajándékok várták a szobarendet ellenőrző bizottságot. Utolsó reggel már kis színdarabban kellett bemutatniuk a szobáik nevéhez kapcsolódó szentírási történeteket – művészi ihletettséggel előadásokat láthattunk.

De fantasztikus élmény volt számomra Henrik atya előadásai mellett a bátorságpróba, a kirándulás, a vizes háborúk, az akadályverseny, a zárótábortűzi cserkészjátékok és mindezek alatt a kicsik és a nyegle kiskamaszok öröme, mosolya, humora. Egészen feltöltött ez a négy nap, ami sokkal hosszabbnak tűnt.

Orsival mindketten hálásak vagyunk, hogy mindennek részesei lehettünk.

Schwarzkopf Bálint

Közös(s)égi találkozások

A Szentlélek szele fúj Kelenvölgyben

„...egy a ti Atyátok, a mennyei.”

A hagyományostól eltérően idén tavasszal nem Pélifyszentkeresztre zárandokoltunk a plébániai közösséggel, hanem itthon maradtunk, és a kelenvölgyi egyházközséggel összefogva készítettük elő ezt a napot.

Pünkösdhétfőt tűztük ki, fokozottan bízva a Szentlélek segítségével. A nap mottóját is a Lélek súgta: „...egy a ti Atyátok, a mennyei.” (Mt 23,9) Egy a mi Atyánk, a Jóisten, és közös a mi pásztorunk, Henrik atya. Természetesen a szentségi Jézus is megörvendtetett jelenlétével. Ilyeténformán a Jóisten megmutatta szentháromságos jelenlétét a Szentháromság-tempomban és kertjében.

A Lélek működését mutatta az is, hogy sokan összejöttünk a kelenvölgyi templomkertben, ahol oldódásként, ismerkedésként bingóztunk – vidám hemzsegés vette kezdetét, alig akartuk abbahagyni. A két plébánia néhány közössége bemutatkozott, kik produkcióval, mások közös szolgálattal – klasszikus kórus, Exodus férfikör, asszonytorna, cserkészek, az ifi

hittanosok, gitáros kórus, ministránusok, diakónusok, főzőbrigád.

A délelőtt fő programja Henrik atya előadása volt, a mottó alapján: mindent az egy igaz Istenhez mérjük. Kiscsoportokban beszélgettünk a megélt istentapasztalatokról, illetve megemlékeztünk korábbi plébánosainkról.

A délutánt Jézus jelenlétében töltöttük: a szentmisében a Szűzanya közbenjárását kérve ministránsokat avattunk, majd a szentségi Jézust imádtuk. A nap csúcspontjaként szentségi körmenetben, dicsőítő énekekkel felzarándokoltunk a Kálvária-hegyre. Boldog és hálátelt szívvel zártuk a napot.

A Jóisten áldását kérem a kelenvölgyi közösségre, amiért befogadtak minket, szervezőtársamra, a szolgálatot teljesítő közösségekre, és leginkább Henrik atyára, aki minden évben lelki vezetője ezeknek a napoknak. Valamint mindenkire, aki részvételével, vagy egyéb szolgálattal hozzájárult a nap sikeréhez. Dicsőség a szentháromságos Istennek!

Mickó

Közös(s)égi találkozások

Telek és csodák Csopakon

Beszélgetés Móder Attilával,
a tábor főszervezőjével

A '24-es családos tábor augusztus első hetében zajlott Csopakon. Még soha nem számláltunk ennyi résztvevőt, mint idén; a 200 főt meghaladtuk, és jöttek volna többen is. A mátrafüredi táborból tavaly úgy érkeztünk haza, hogy Attila elvállalta az idei tábor megszervezését. És végig is vitte, nem kis sikerrel! Ezért most őt kérdezem a megelőző munkálatokról és a tábori élményekről.

Két hete zártuk le a tábort. Bevezetőként csupán egy-két mondattal összegezd, hogyan értékeled az elmúlt öt napot!

Szentlélek által vezetett, közösségépítő táborként éltem meg.

Hálásan köszönöm a szervezőtársak sok-sok munkáját.

Mikor, hogyan, ki által érezted a szívedben, hogy szólít a Szentlélek erre a nem kis feladatra? Hogyan tudtatok együtt dolgozni a szervezőcsapattal? Egyáltalán hogyan találtak egymásra?

Tandory Judit szólított meg a mátrafüredi tábor utolsó napján azzal a kéréssel, hogy van egy összeszokott csapat, de még szükség lenne egy koordinátorra, aki kézben tartja a szálakat. Éreztem, hogy szívesen vállalnám, de természetesen a feleségem véleménye is fontos volt, hiszen a szolgálat a családtól vont el egy időre.

Azt tudjuk régi tapasztalatból, hogy nagyon nehéz táborhelyet találni, hiszen nagyon sok szempontnak meg kell felelni: ne legyen kicsi, de ne legyen túl nagy (ne kelljen osztozni rajta másokkal),

megfelelő minőségű legyen a szállítás és étkezés, és a költségek se szökjenek az égig. Nem beszélve az ideális dátumról. Hogyan akadtatok rá Csupakra?

Pár éve egy MÉCS-es lelkigyakorlaton Palánki püspök úr a kérdéseink előtt azt mondta: még nem tudom mi lesz a kérdés, de a válasz Jézus. Nekem is ez a válaszom. Több hónapos keresés után még nem tartottunk sehol. Nagyon sok helyről kértünk ajánlatot. Volt, ami nem felelt meg, volt, ahol egyből elutasítottak és volt olyan is, amelyről két hónapos hitegetés után mondtunk le. Végső elkeseredésemben egy közvetítő cégnek is elküldtem az igényeinket, de onnan sem jöttek megfelelő ajánlatok. Már többekkel beszélünk arról, hogy szégyenszemre ki kell állnom és be kell jelentenem, hogy idén nem lesz családi tábor. Egy hétfő reggeli mise után Bogival erről beszélgettünk a templom előtt. Azzal váltunk el, hogy legyen meg az Úr akarata. A munkahelyemre beérve az első friss levél a csopaki üdülőfalu ajánlata volt. Mi is volt a tábor témája? *Jelek és csodák a mindennapjainkban.* :)

Jó, hogy említéd a tábor lelki témáját. Nyilván a Lélek sugallta, de hogyan „került képbe” Kocsis Tamás görögkatolikus atya személye, és a fenti témakör? Bevallom, engem megfogtak az előadások, még jobban mélyítették az Isten gond-

viselő csodáiban való hitemet.

A tavalyi tábor után – melynek vezérgondolata *Jelek és csodák János evangéliumában* volt – azt éreztem, hogy ezt a témát közelebb kéne hozni a mindennapi életünkhöz. Többször hallottam a testvérektől, hogy ők „még nem találkoztak csodával”. Milyen jó lenne együtt felismerni életünkben a Jóisten gondviselő jelenlétét! Ezt szolgálták a tanúságtételek is. Amikor a felkért lelkivezető egyéb teendői miatt bizonytalanságok adódtak, Miks Imi javasolta egy jó ismerőst, Tamás atyát.

Már az első találkozás alkalmával szimpatikus volt fiatal, dinamikus, Szentlélek által vezetett, közvetlen személyisége. Átbeszéltük az elmékedések témáját, de előre közölte, hogy nem fog mindenáron ehhez ra-

gaszkodni. Hagyjunk teret a Szentléleknek! Így is történt...

Családos táborainknak hagyományosan két fő célja van: a lelki elmélyülés Jézus jelenlétében, és a közösség építése. A szentségi Jézus jelen volt, két atya – Zoli atya és Tamás atya – mindvégig segített bennünket lelkünk építésében, megtisztulásunkban, sőt egy-egy napra Henrik atya és Kristóf atya is meglátogatott minket. A tábori közösség mennyire élt a lehetőségekkel, mennyire voltak nyitottak az Úr Jézus befogadására? Bizonyára a beszélgetésekből, visszajelzésekből kialakult már valami-féle kép erről.

A táborban – ószövetségi módon – az Úr sátorban volt jelen. Szokatlan volt az intimitás hiánya, hiszen a sátrat a helyi adottságok miatt a konyha par-

kolója melletti füves részen állítottuk fel. Hiszem, hogy missziós szerepe is volt a takarítók, konyhások, ételszálítók, ebédért érkező helyi lakosok számára is látható helyszínnek. Zoli atyának és a sok lelkes vállalkozónak hála, az Oltáriszentség jelentős időt töltött el azon a helyen. Éjszakai szentségimádási óráját egyik társunk egy menyéttel együtt töltötte el...

Közösségi szempontból nézve mit látsz? Születtek-e újabb barátságok, esetleg körvonalazódik-e újabb családos közösség? Részt vettek-e együtt meglévő élő közösségek? A délutáni, esti programok mennyiben segítettek ezt? A Balaton közelsége mennyiben befolyásolta a táborlakók részvételét a közösségi programokon?

Ismerkedős programokkal, sok szabadidővel a résztvevőket – köztük a Szentlelket is – helyzetbe hoztuk. A kiscsoportos beszélgetéseken is napról napra közelebb tudtunk kerülni. Voltak, akiket személy szerint én is itt ismertem meg jobban. A Balaton közelsége és a jó idő az előzetesen tervbe vett délutáni lehetőségeket felülírta. A közösségteremtés itt és most így valósult meg.

Mi volt a legnehezebb a szervezés során?

Számomra a szálláskeresés egyre reménytelenebb hónapjai voltak a legnehezebbek.

Mit tartasz a tábor legemlékezetesebb eseményének?

A csütörtöki kiengesztelődési este fel-emelő volt. Közösségi és személyes szinten is. A tábor egész ideje alatt sok gyónó volt, de a csütörtök esti dicsőítés alatt – Henrik atyával együtt – 3 pap több mint 1 órán keresztül folyamatosan gyónatott...

Valóban az az én lelkemnek is üdítő volt. Milyen tanácsot adnál a szervező munkával kapcsolatban a következő főszervezőnek, Riszter Tamásnak?

Lesz egy összegző találkozás a szervezők részéről, amelyen Tamás is részt fog venni. Ott szerintem praktikus dolgokról fogunk beszélni. A fő tanácsom az lenne, hogy a Szentlélekre figyeljen, de Tamást ismerve ez amúgy is meg fog valósulni.

Attila! Hálásan köszönjük a hónapokon át tartó lelkes és lelkiismeretes munkádat! A Jóisten fizessen meg bőségesen kegyelmével neked és a csapatodnak! Isten áldjon meg benneteket!

Mickó

Ministráns tábor Siófokon

2¹ fiúval indultunk el a lassan hagyományossá váló (már másodszer megrendezett) ministráns táborba, Siófokra.

A fiúkat, akiknek a szentmisén, az ol-tár körül egy harmonikus, összehangolt szolgálatot kell végeznie, ez a három nap arra tanította, hogyan tudják harmonikusan, egymásra figyelve jól érezni magukat. Nem volt döccenőktől mentes ez a tanulás, de segített benne Jézus közelsége, akit Zoli atya hozott el a táborunkba a napi szentmiséssel és a kisebb lelki-gyakorlattal felérő prédikációival. A fiúk között meglévő természetes rivalizálást felülírta az a szeretet-légkör, amit az Úr közelsége hozott létre közöttük. Így kovácsolták össze őket és minket, felnőtt vezetőiket is ezek a közös élmények, kihívások és játékok,

csapatból – közösséggé. Öröm volt látni, ahogy a deklaráltan telefonmentes táborban a gyerekek pillanatok alatt megtalálták a közös játékaikat, vagy ahogy a nagyobbak biztatták a kisebbeket a tábortúzi előadásokon.

Hiszek abban, hogy Jézus az, aki elültette a vágyat ezeknek a fiúknak a szívében, ami a ministráns szolgálat-hoz vonzotta őket, ők pedig hallgattak erre a hívásra. Ilyenek azok a *kicsinyek*, akikről Jézus azt mondta: övék a mennyek országa. Imádkozom, és a Ti imáitokat is kérem azért, hogy meg tudják őrizni a szívéükben ezt a *kicsinységet*, nyitottságot Jézus hívásaira és fel tudják fedezni, mekkora erőforrássá tud válni az életükben a Jézussal kötött szoros barátság.

Schwarczkopf Bálint
ministránsvezető

Lélekemelő találkozás

A XIII. Nemzetközi Ministráns Zarándoklat

2024. július 28. és augusztus 3. között tartották a XIII. Nemzetközi Ministráns Zarándoklatot (*Coeetus Internationalis Ministrantium* – CIM) Rómában, az Izajás próféta könyvéből merített „*Veled!*” mottóval. Több mint ezer magyar résztvevője volt a rangos nemzetközi eseménynek. Jómagam az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye szervezésében és plébániánk, illetve Henrik atya támogatásával jutottam el erre a különleges és életre szóló élményt nyújtó találkozóra.

A buszos zarándoklat első állomása Velence volt, ahol megcsodálhattuk a Szent Márk-székesegyházat és a települést.

Rómában első utunk az évszázadok óta nevezetes zarándokhelyre vezetett, a Szent Callixtus-katakombákhoz. Ezen a területen található a ministránsok védőszentjéről elnevezett Szent Tarzícusz-templom is, ahol Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök koncelebrálásával vettünk részt magyar szentmisén. Minden nap imádkoztunk közösen a zsolozsmát, illetve szentmisében találkozhattunk Jézussal.

Másnap, kedd délután került sor a zarándoklat csúcspontjára: a Szent Péter téren 50 ezer ministránssal együtt találkoztunk Ferenc pápával. A szentatya beszédében a szeretet misztériumának titkáról elmélkedett, nagyon megérintette a találkozó mottója: a „*Veled!*”. Beszédében rávilágított az ember és Isten kapcsolatának ápolására. Meghatározó élmény volt számomra a találkozó himnuszának éneklése, és a határon túli magyar ministránsokkal való megismerkedés.

Szerdán Kálmán József atya vezetésével körbejártuk Róma nagyobb nevezetességeit, többek között eljutotunk a lateráni bazilikába, ami a pápák legősibb székesegyháza. Eljutotunk a Szent Lépcsőhöz (*Scala Santa*) is, amin Jézus felment Pilátushoz. Emellett lehetőségünk nyílt az örök város egyik jelképének, a Colosseumnak a megtekintésére.

Másnap ellátogattunk a Szent Péter-bazilikába, megcsodáltuk a Sixtus-kápolnát, majd a Vatikáni Múzeumot is megtekintettük. A térképgaléria mellett érdekesnek találtam a vatikáni autókat bemutató kiállítást. Többek között itt található Szent II. János Pál pápa automobilja, amiben a merénylet idején ült. Ferenc pápa ajándék autója is a kiállítás része.

Pénteken a zarándoklat lezárásaként Assisibe utaztunk. Az időpont nem véletlen, hiszen augusztus 2-án, a Szent Ferenc által helyreállított Porciunkula-kápolna fölszentelésének emléknapján, a világ összes ferences templomában a Porciunkula-búcsú nyerhető. Magyar misén vehettünk részt az Assisi Szent Ferenc-bazilikában.

Lelkiekben gazdagodva, új, tartalmas kapcsolatokkal feltöltődve érkezünk haza az idei év, számomra egyik leg-
nagyszerűbb eseményéről.

Gaál Bendegúz

Fiatalok, hívlak Titeket!

Ez a meghívás minden albertfalvi és kelenvölgyi fiatalhoz szól. Úgy vettem észre, hogy nagyon sokan vagyunk a két egyházközségben ebből a korosztályból, de csak atomizáltan veszünk részt plébániánk életében. Vannak, akik cserkészetre járnak, vannak, akik az animátorokhoz tartoznak, vannak, akik járnak valamilyen más plébániái közösségbe, például a szerdai hittanra, és még többen vannak azok, akik sehova se.

Legelőször is azt szeretném kérni, hogy mi magunk járjunk össze – akárhova is tartozunk –, mert úgy látom, hogy egyébként **csak csoportok tudnak kialakulni a plébánián, nem pedig közösség.** Ez tényleg csak úgy lehetséges, ha rendszeresen, hetente összejövünk, együtt imádkozunk, együtt eszünk, együtt töltünk időt. Azt is észrevettem, hogy ha ez nincsen meg, akkor csak ideig-óráig vagyok egy csoport tagja: ameddig valamilyen érdekem oda köt, mert jól esik, mert ott vannak a haverjaim, vagy éppen mert ez pillanatnyilag tetszik nekem.

Ennél több kell, hogy valóban termékeny legyen, hogy legyen benne szolgálat és legyen benne bármi olyasmi, amit Közösségnek nevezhetünk!

Ezért hívlak Titeket! És ismétlem, **akármelyik közösséghez tartozol, GYERE!** A szerdai ifjúsági hittanra pedig már nem csak Titeket, nagyokat várlak, hanem akár a nyolcadikos korosztálytól fölfelé lévő fiatalokat is!

Hogy a szerdai alkalmainknak legyen kerete, arra elég alkalmasnak tűnik az **Antióchia mozgalom**, ami tulajdonképpen nem is lelkeségi mozgalom, nem is hittan csoport pusztán, hanem egy jó forgatókönyv arra, hogy mit tudnak egymással kezdeni a fiatalok. Arra gondoltam, hogy az Antióchia keretrendszere, vagy bizonyos elemek belőle határozhatnák meg az összejöveteleink arculatát. Addig, amíg ez belobban, visszük tovább a hittant tavalyi módon.

Míndez Albertfalva–Kelenvölgy közös, testvéri, egymás melletti útonjárásán múlik.

A hittanok ideje:

- Ifjúsági hittan szerdánként 19:00-tól (8-10. osztály, 11. osztálytól egyetemista korig – 25 évesekig)
- Általános iskola 4-5. osztály, illetve 6-7. osztályos korosztálynak a hittanos játékos együttlét keddenként 17:00-18:00.

Várlak Benneteket!

Zoli atya

Nagytáborunk

Július közepén, sok készülés és várakozás után ismét tíz napot táboroztunk cserkészeinkkel. Az érkező „spártai népet” Zeusz és Héra örömmel fogadta új lakhelyükön és nem csak hellyel kínálta őket, de az olümposzi istenek rengeteg történetéből és pletykájából is ízelítőt kaptak a táborozók. A napok sátorállítással, építkezéssel, portyával, rengeteg játékkal és őrsi idővel teltek.

A tábor elején még egy háziállattal, Mónival, a madárral is bővült a létszám, aki lelkesen viselte, hogy egyszer-egyszer tíz ember rohan utána és próbálja paradicsommal etetni. Esténként megújított formában zajlottak a tábortüzek, kicsiknek és nagyoknak, külön és együtt is volt lehetőség a tűz körül játszani.

A kiscserkészek érkezésével felpörögtek az események, mivel majdnem nyolcvanán lettünk a táborban. Fiú-lány nap, lelki délután, vizes játék és tábori induló írása és megtanulása színesítette a programot.

Szombaton a szülőkkal együtt Kristóf atya is megérkezett, így az anyunak-apunak adott rövid beszámoló után közös szentmisével ünnepelhettünk. A napot a délutáni fogadalomtétel és kósza-próba jelvény kiosztása után már csak a cserkészekkel, egy közös tábortűzzel zártuk. Az utolsó estét pedig egy eredményesen végig pakolt és játszott délután után egy csillagos ég alatt való alvással töltöttük.

Doroszlai Bernadett

Csillagtábor 2024

Ebben az évben is sokak számára fénypont volt a nyár végén tartott Csillagtábor, amit idén 17. éve szervez a – mára már igazán jól összeszokott – albertfalvi szalézi animátor közösség. A Csillagtábor általános iskolás fiatalok számára egy nyárbúcsúztató, játékkal és imádsággal teli hét. A kisiskolások a tábor folyamán rengeteget tanulhatnak a csapatmunka és a közösség fontosságáról, miközben mély barátságokat köthetnek egymással.

Az idei évben közel 80 gyermek töltötte a nyár utolsó hetét ebben a barátságos közösségben, szalézi fiatalokkal. A gyerekek az előző táborokhoz hasonlóan idén is korcsoportra lettek osztva, ezzel is segítve, hogy minden gyermek a saját korosztályá-

nak való témákról beszélgessen, és így könnyebben barátkozhasson.

Immár 17. éve minden tábornak van valami témája. Az idei tábori téma a római kor lett. A tábor hagyományához híven minden reggel és este volt egy-egy előadás, ami a kerettörténetet adta. A héten a rengeteg játék során előkerültek a római szálak és persze a tábor himnusza is ilyen témában íródott (az idei szalézi strenna mellett), amit a résztvevők lelkesen énekeltek minden nap.

A napi előadások alatt a gyerekek két fiatal római fiút ismertek meg, akiknek minden vágyuk az volt, hogy hősök legyenek. A két római fiatal rengeteg kalandba keveredett, ahol a gyerekek sokszor a segítségükre voltak.

Az előadások mindig valami gondlattal kapcsolódtak egymáshoz, amelyek fontos tanulságokat hordoztak. A táborozók gyakran segítettek főhőseinket, akik sok bonyodalomba és konfliktusba kerültek. Volt például, hogy a gyerekek segítettek a két római fiatalnak vízvezetékét építeni, ugyanis csapatként sokkal gyorsabban haladtak, mint ahogy ők maguk is mesélték.

A hét folyamán sok izgalmas helyszínt bejártunk. A hétfőt egy már-már szokásos, albortfalvi játékos körúttal kezdtük. Kedden már igazán izgalmas helyekre kirándultunk, ugyanis bejártuk a Normafát és az Erzsébet-kilátót. Persze a kisvasút és a fogaskerekű sem maradhatott el, a gyerekek nagy örömére.

Míg a kicsik és a nagyok a Normafán és környékén barangoltak, a vándorcillagok egy igazi pihenős napot tartottak a százhalombattai strandon. Szerdán az igencsak kedvelt Margitszigetre indultunk. Egy fergeteges akadályverseny keretében mindenféle állomásokon vettek részt a gyerekek, és nem maradhatott el a számháború sem. Csütörtökön az elengedhetetlen vizes nap következett. A táborozók mindenféle vizes feladattal birkóztak meg, míg a vándorcillagok bowlingozni mentek. Miután mindenki visszatért az iskolába, egy hatalmas vízcisza zárta le a napot. Pénteken, a záró napon mind együtt Kamaraerdőbe kirándultunk, ahol még pár kalandos feladat állt a gyerekek előtt a záró eredményhirdetésig.

A tábor célja nem csak a szórakozás, a lelki részét sem hagyjuk elveszni. A már említett napi gondolatok mellett volt lehetőség csapatokban is átbeszélni az adott nap tanulságát, illetve minden nap zenés, énekes imádsággal kezdődött és zárult. A szalézi lelkiség továbbadása fontos a közösségünk számára, idén ebben a szalézi szerzetesek közül Ágnes nővér és Sándor atya volt segítségünkre, aki péntek délután misét tartott a tábor méltó zárásaként.

Nem csak a tábor közössége újul meg évről évre, de a szalézi fiatalok is új animátorokkal bővülnek. Az idei táborban számos új kisanimátort megismerhettek a gyermekek, akik tavaly még segítőként voltak jelen, és a nagyanimátor csapat is bővült Benével, aki újonnan tett fogadalmat.

Végezetül pedig szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki bármilyen módon a segítségünkre volt abban, hogy ez a tábor létrejöhessen, akár imádság, akár kétkézi munka által. Külön szeretnénk köszönetet mondani a plébániának a szervezésben nyújtott támogatásáért, a magyar szalézi tartománynak, a Don Bosco iskolának és annak minden kedves dolgozójának, hogy otthont adott a tábornak. Sok szeretettel invitálunk minden gyermeket a jövő évi Csillagtáborba, és összes évközi programunkra!

Dudás-Kass Kincső

Erdélyi utunk

A nyolcadikosok a tanév vége felé elmennek Erdélybe megkoronázva Bosco-s éveiket. Idén is így történt. Első nap Aradon, Vajdahunyad váránál jártunk. Aradon csodás emlékműveket csodálhattunk meg, mint például a Szabadság-szobrot. Vajdahunyad vára a 14.-15. századból származik, így sok régies vonása van. Megnézhettük, hogy hol gyűltek össze az akkori lovagok és milyen népi viseleteket hordtak akkoriban.

Az első szállásunk Alvincon volt. Ott meglátogattuk a helyi református templomot. Maga az esperes úr mesélt nekünk a templomról, fontos erdélyi személyekről, és sok érdekességet osztott meg velünk.

Második napunkon Gyulafehérvárra mentünk. Először a Mayláth iskolába látogattunk, ahol remek előadással vártak minket. Azzal szembesültünk, hogy az ottani diákoknak egyenruhájuk van, amit minden nap viselnek. Ezután a székesegyházat néztük meg, ahol Márton Áron kriptáját, Hunyadi János szarkofágját láthattuk. A fejedelmi palotában is körbevezettek és sok újdonságot tudhattunk meg. Itt kaptunk két és fél óra szabadidőt, így körbejárhattuk magunk is a várost. Páran a szökőkút környékén maradtak csevegni, de sokan megtalálták a számukra érdekes helyeket.

Harmadik napon Nagyenyeden jártunk.

Ott is meglátogattunk egy gimnáziumot, a Bethlen Gábor Kollégiumot, ahol például harangoznak, hogy jelezzék az óra kezdetét.

Érdekes idegenvezetést kaptunk itt is. Az ottani tizedikesekkel játszottunk egy focimeccset, így Felvidék után Erdélyt is legyőztük. Az esős, nedves idő miatt a tordai sóbányába mentünk. A sóbányában volt lehetőség csónakázni, és ezzel a lehetőséggel éltek is néhányan.

Negyedik nap a Tordai-hasadékbán túráztunk, Kolozsvárt és látványosságait csodáltuk meg. A hasadéknál többen kipróbálták a zipline-t, amit mindenki élvezett. Kolozsváron két templomot is megnéztünk. Az első templomban régi, nemesi családok címergyűjteménye volt a legérdekesebb. A Szent Mihály-templomban látható volt Fadrusz János műve, a *Krisztus a kereszten*. A templom falain nagyszerű freskómaradványok maradtak fent. Az épületben két mellékoltár is volt, a Három királyok-oltár és a Szent Katalin-oltár. Az épület tornyába is felmentünk, ahonnan az egész várost beláttuk. Ezek után mi is vettünk részt, így hálát adhattunk a hét élményeiért.

Az ötödik napon először a kőrösfői református templomban voltunk. A templomban szemrevaló kalocsai hímezések voltak és kazettás mennyezetével egy kis ékszerdoboznak tűnt. A bánffyhunyadi református templom sok mindenben hasonlított az előző templomhoz, csak ez nagyobb volt. Plusz információ volt, hogy itt

írta Petőfi Sándor egyik versét. Szívet melengető élményként szolgált, hogy az idegenvezetőnk volt olyan kedves, hogy eljátszotta nekünk a Himnuszt. Itt is elmondtunk egy Miatyánkot, aztán útnak indultunk.

Magyarországra visszaérve megálltunk a Jani Csárdánál, és megnéztük a magyar-svájci mérkőzést. Nem sokkal később már vége is lett ennek az élménydús öt napnak.

Sok programunk volt, de minden este gyakoroltuk a ballagási énekeinket, és a közös ima se maradhatott el egyik nap sem. Az egyik este közös játék is volt. A buszon is remek hangulatot teremtettünk. Rengeteg emlék született ismét ezen a szórakoztató héten, amit sohasem felejtünk.

Sükösd Abigél

8.a osztályos tanuló

Erdei iskola Budaörsön

A Szent II. János Pál Iskolaközpont ezer szállal kapcsolódik egyház-községünkhöz. Óvodásai, diákjai és pedagógusai közül sokan aktív tagjai közösségünknek. Induló rovatunkban megismerhetjük a János Pálosok életét, a Krisztus Légiója Kongregációja fenntartásában, plébániánk területén működő katolikus intézmény mindennapjait.

Éppen csak megnyitotta az új tanévet Mig Orsi néni, a Szent II. János Pál Iskolaközpont igazgató nénije, az alsó tagozat egy része máris útra kelt az idei erdei iskolába, Budaörsre, a Csiki Pihenőkertbe.

Az Árpád-kori régészeti park viszonylag közel van az iskolánkhoz, így hamar odaértünk és elfoglalhattuk szálláshelyeinket, melyek a honfoglaláskori jurták mintájára épültek. Már a délelőtt folyamán is színvonalas programokon vehettünk részt.

A három osztályt forgószínpad-szerűen foglalkoztatták a szervezők. A 3.b osztály először ijáskodott, sikerült egy keselyűt és egy vaddisznót is eltalálni (persze nem élőt...), így megígérték, hogy kapunk majd ebédet is.

A következő program egy múzeum-pedagógiai előadás, történelem óra volt, melynek keretében megismerkedhettünk az ókori szokásokkal, öltözékekkel, épületekkel, próbálhattunk olyan ruhákat, fejfedőket, melyeket

honfoglaláskorabeli őseink viseltek és nézegethettük a vitrinekben az ezen a területen feltárt leleteket.

Ebéd és kis pihenő után az indián kultúrával ismerkedhettünk, válogattunk magokat, melyek közül több is Amerikából származik, megalakultak az indián törzseink, kaptunk arcfestést, növényeket ültettünk, és esőtáncot is jártunk (több-kevesebb sikerrel). Ezek után a jól kimelegedett társaság vízicsatában hűtötte le magát. Nehéz elképzelni, de a végére volt, aki a nagy meleg ellenére fázott is... A délutánt számháborúval zártuk, mely a zöld csapat győzelmével ért véget. Vacsora után a fürdést, fogmosást és meseolvasást követően nem nagyon kellett alatni a társaságot.

Másnap reggeli után a Törökugratóra kirándultunk, ahol dolomitkristályokat válogattunk, kékszárnyú sáskát és egyéb rovarokat fogtunk és nézegettünk, majd kiraktuk nagyobb kövekből a törzsi állataink képét. Feljebb mászva gyönyörűen ráláttunk alkotásainkra. Visszaérve a táborba megébédeltünk, csendes pihenő után indián fejdíszet festettünk, ismét számháborúztunk és végül tábortűzet gyújtottunk, melyen később megsütöttük a vacsoránkat (szalonnát, virslit).

Másnap délelőtt a dolomitkristályokból amulettet készítettünk, gyöngyökkel díszítettük azt. Ebéd előtt

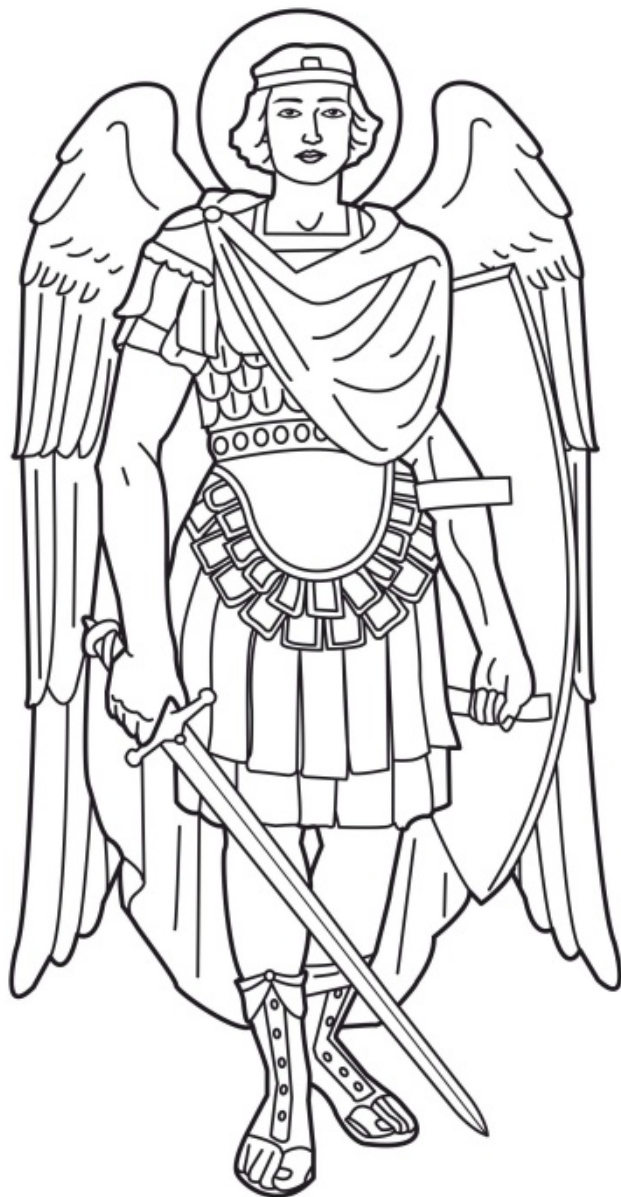

még ijászkodhattunk egyet, majd a laboratóriumba mentünk, hogy rovarokat, növényeket vizsgáljunk meg mikroszkóp alatt. Hihetetlen, de egy csepp vízben is milliónyi apró élőlény mozog... erről most megbizonyosodhattak az erdei iskolások is.

Hazaindulás előtt még a 3.b osztály önjelölt színházi társulata előadott egy színdarabot, melyet a többiek érdeklődve figyeltek. Hatalmas élményekkel tértünk haza és azt hiszem, többet tanultak a nebulók három nap alatt, mint máskor egy hónap alatt.

Kapros Blanka
osztályfőnök

Színezd ki Szent Mihályt!

Őrangyal

Találd meg a 10
apró különbséget
a két kép között!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő, szerda, csütörtök	7.30 - 18.00
kedd, péntek	7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-5. osztály és 6-7. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkészlet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
hétfőnként 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 10.00 - 11.30 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Közösség nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírétető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitász élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplebania.hu!

„Mert amilyen magas
az ég a föld felett,
olyan nagy irgalma az igazak iránt.
Amilyen távol van
napkelet napnyugattól,
olyan messze veti el tőlünk bűneinket. ”

(Zsolt 103,11-12)

A photograph of a dirt path winding through a forest. The scene is bathed in a warm, golden light, likely from the sun low on the horizon, creating a hazy, ethereal atmosphere. Sunbeams (crepuscular rays) are visible, streaming through the dense canopy of trees. The trees are mostly evergreens, and their branches are silhouetted against the bright light. The path leads into the distance, disappearing into the mist.

„Én vagyok a világ világossága.
Aki engem követ, nem jár sötétségben,
hanem övé lesz az élet világossága.”

(Jn 8,12)